

VELVET

velvet.24 | ιούλιος / αύγουστος 07 | διανέμεται δωρεάν

cinema | music | fashion | art | architecture | new media | books | comics | football | events

1η ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ 2007

DESTROY ATHENS

10.09 - 18.11. 2007 www.athensbiennial.org

1,2,3, Go!./01

VELVET

τεύχος.24

ιούλιος / αύγουστος 07

μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρνη Ιωάνς

Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:
Σοφία Γλυνού

Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες:
(velvet mornings)

Λάκης & Άρνη Ιωάνς

(obsession)

Δημήτρης Πολιτάκης

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Άκης Καπράνος

Αντρέας Κίγκρας

(b-sides)

Δημήτρης Βούλης

Γιάνκος Κολιοπάνος

Νίκος Λιάσκας

Μάκης Μηλάτος

Οδυσσεύς Νικητιανός

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(size)

Asako Masunouchi

Χριστίνα Ροδοπούλου

Κορίνα Τριανταφυλλίδη

(art)

Νάντια Αργυροπούλου

(architecture)

Ανδρέας Αγγελιδάκης

(comics)

Τάσος Παπαϊωάννου

(books)

Ηλίας Παπαζαχαρίας

(football is life)

Αντρέας Κίγκρας

(zeppelin)

Σάτη Τριανταφυλλίδη

(my space whore)

Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες:

Δανάη Βαρδαλή, Κωνσταντίνος

Δαγριτζίκος, Αλεξάνδρα Ζωιο-

πούλου, Ξένια Καθηκασόγλου,

Χριστόφορος Μαρίνος, Μάριος

Μπουμπής, Μάρθα Παπαθανασίου,

Μαριλένα Σαλαμάνου, Dr. Faux,

Αφροδίτη Ψαρρά

Φωτογραφος:

Άγγελος Κατσαής

Έκδοση:

The Studio (art projects),

Μητιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

obsessions./06

Aliens! Murderers! Beatniks! Robots!

Η ζωή, το σύμπαν και τα πάντα σύμφωνα

με τα κόμικς του Daniel Clowes

camera./08

Ελληνικό Σινεμά - Τζάμπα κόπος; |

Persona: Matti Pellonpaa

b-sides./12

Songs from a room | Pick-up | What would have
happened if... ναρκωτικά και μουσική | Indie Labels:

Bugle Records

size./18

What makes a muse? | Contrast

art./22

Paraíso Fragmentado / Paradiso Spezzato

architecture./24

Προς μία Άλλη Αρχιτεκτονική | Hello My Pet |

Καταφύγιο για ηλικιωμένες γάτες | Τέχνη από
κουκουβάγιες;

new media./26

Invisible Systems - Synch 2007

books./27

Chester Himes: There's a riot going on

comics./28

12ο Φεστιβάλ comics της Βαβελ: 14-17 Ιουνίου 2007

football./29

E-ήλιος!

pot pourri./30

zeppelin./31

Αποσπάσματα

my space whore./32

Dandi Wind 's Dandilion

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ
ΙΔΡΥΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ Φ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

Deutsche Bank

ART & FUN & ROCK'N'ROLL

Πω πω ζέστηνηνηνη!!!! Ε και...; Πολλά και ενδιαφέροντα φεστιβάλ μας δροσίζουν, η πρώτη Μπιενάλε της Αθήνας έρχεται ολοταχώς, πολλά spots στην Αθήνα μας χαρίζουν μαγεία... ένα δροσερό ποτό, μια κληματαριά, ένα λαχταριστό καρπούζι, μια φραπεδιά σε σκιά, ένα Gin το απόγευμα... ξυπόλυτα παιδιά μέσα σε σπίτια οργανώνουν τις διακοπές τους... Και μεις μαζί τους... Ετοιμαζόμαστε για το πρώτο μας καλοκαιρινό event, το VELVET Volcano! το Σάββατο 7 Ιουλίου στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Απολιθωμένου Δάσους στο Σίγρι της Λέσβου. Πρόκειται για ένα πανέμορφο μουσείο στην καρδιά ενός απίστευτου τοπίου στο βόρειο κομμάτι του νησιού... πολλά παιδιά από Αθήνα θα ανέβουν μαζί μας... θα φάμε, θα πούμε, θα στήσουμε την έκθεσή μας με έργα των αποφοίτων των τελευταίων 3 χρόνων του πολυχώρου Μικρό Πολυτεχνείο από το τμήμα Video Art. Θα κάνουμε τα μπάνια μας, θα δούμε τα live μας από τους Victory Collapse, The Callas και Wanna be James?... ideal!!! Τι άλλο να θέλει κανείς; Μια μεγάλη παρέα... καλοκαίρι... άνθρωποι που εκτιμάς τη δουλειά τους... art & fun & rock'n'roll... ... Αυτά τα ολίγα... άιντε... καλό καλοκαίρι και τα λέμε από Σεπτέμβρη

xxx

xxx

VELVET VOLCANO!

Στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Απολιθωμένου Δάσους Λέσβου

7-22
ΙΟΥΛΙΟΥ

Δευτ.-Παρ. 12.00-20.00

www.myspace.com/velvetmagazine
www.petrifiedforest.gr

Σάββατο 7 Ιουλίου

20.00 Εγκαίνια Video Art έκθεσης
των αποφοίτων σπουδαστών
του πολυχώρου Μικρό Πολυτεχνείο

21.30 Live
Wanna Be James?
Victory Collapse
The Callas

23.30 Dj set
Δημήτρης Πολιτάκης

Πριν από 20 εκατομμύρια χρόνια δημιουργήθηκε στο δυτικό μέρος της Λέσβου ένα ιδιαίτερο φυσικό-γεωλογικό μνημείο με παγκόσμια ακτινοβολία, το Απολιθωμένο Δάσος της Λέσβου και αποτελεί διατηρητέο μνημείο της φύσης με περιβαλλοντική, γεωλογική και παλαιοντολογική αξία.

Το Μουσείο ιδρύθηκε το 1994 με σκοπό τη μελέτη, έρευνα, έκθεση, φύλαξη, συντήρηση καθώς και την ανάδειξη και αξιοποίηση του Απολιθωμένου Δάσους.

ΜΟΥΣΕΙΟ
ΦΥΣΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΥ
ΔΑΣΟΥΣ ΛΕΣΒΟΥ

ΣΙΓΡΙ, ΛΕΣΒΟΣ

obsessions./06

Aliens! Murderers! Beatniks! Robots!

Η ΖΩΗ, ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑ ΚΟΜΙΚΣ ΤΟΥ DANIEL CLOWES

του Δημήτρη Ποιητάκη

Σύμφωνα με το σχετικό λήμμα στο/η Wikipedia (τη γνωστή διαδικτυακή εγκυκλοπαίδεια), «ο Daniel Gillespie Clowes (γεννηθείς στις 14 Απριλίου του 1961 στο Σικάγο των Η.Π.Α.) είναι ένας Αμερικανός συγγραφέας, σεναριογράφος και δημιουργός εναλλακτικών κόμικς, όπως το Eightball και το Lloyd Lewellyn. Είναι κυρίως γνωστός για την ταινία Ghost World, στην οποία έγραψε το σενάριο, προσαρμόζοντας στην οθόνη την ομώνυμη «graphic νουβέλα» του»... Είναι κι αυτή μια άποψη. Κάποιοι ρομπότ ενδεχομένως ή τουλάχιστον κάποιου που έχει εγκυκλοπαιδικό μόνο ενδιαφέρον για τον Αμερικανό... πώς να τον πεις τώρα τον Clowes; Καλλιτέχνη; Συγγραφέα; Κομίστα; (γιατί αυτή η λέξη με φrikάρει; τραύματα από συγκεκριμένα τεύχη της Βαβέλ μάλλον) Προβokatopa; Master of Space and Time; Αυτό το τελευταίο είναι ο τίτλος της ομώνυμης νουβέλας του Rudy Rucker, για τη μεταφορά της οποίας στο σινεμά σε σκηνοθεσία του Michel Gondry, υποτίθεται ότι το σενάριο έχει αναλάβει ο Clowes. Θα φάει το ψωμί του Charlie Kauffman; Ίδωμεν... Η πιο πρόσφατη εμπειρία του πάντως με τους μηχανισμούς του Χόλιγουντ δεν ήταν τόσο ευχάριστη. Και εννοώ την κάπως ατυχή μεταφορά στο σινεμά μιας παλιότερης κόμικ ιστορίας του, με τίτλο Art School Confidential, από τον Terry Zwigoff (εξαιρετικά ταλαντούχου σκηνοθέτη τόσο του πρωτοποριακού βιογραφικού ντοκιμαντέρ Crumb, για το διάσημο πατριάρχη της underground αμερικάνικης σκηνής των comics, όσο και του Ghost World) Προσωπικά, την απόλαυσα την ταινία –που έχει ως βάση, όπως και το κόμικ, τις προσωπικές, σπαρταριστές και γλυκόξινες περιπέτειες του Clowes στη σχολή καλών τεχνών (στο Pratt της Νέας Υόρκης για την ακρίβεια)– τουλάχιστον μέχρι να κάνει μια πολύ αδέξια και απότομη στροφή η

πλοκή, εισάγοντας ένα Αποκαλυπτικό στόρι, όπου ο πρωτοετής ήρωας γίνεται (ή μήπως όχι;) serial killer –στο όνομα της τέχνης φυσικά. Αλλά έτσι λειτουργεί το μυαλό του Clowes: αισθάνεται υποχρεωμένος να καλέσει ενισχύσεις από τη σκοτεινή πλευρά ακόμα και στις πιο ποη καταστάσεις. Σαν τον David Lynch, κατά μία έννοια... Για πολλούς ανθρώπους πάντως (είτε είναι «ψαγμένοι» είτε «κανονικοί», είτε hipsters είτε nerds), το πρόσφατο νταραβέρι του Daniel Clowes με το σινεμά είναι μια απλή υποσημείωση στην πορεία του πιο διάσημου ίσως εκπροσώπου της εκλεκτής εκδοτικής εταιρείας εναλλακτικών κόμικς υψηλού λόγου και τέχνης, Fantagraphics, του καλλιτέχνη που με το έργο του συντέλεσε στην αναγκαστική επινόηση νεολογισμών, όπως graphic novel ή picture novella, που δημιουργήθηκαν για να ορίσουν κάπως τη μετάλλαξη ενός υποτίθεται «παραδοσιακά περιορισμένου είδους» σε μια μορφή σύγχρονης αφήγησης που –στα χέρια ανθρώπων σαν τον Clowes– συνδυάζει μοναδικά το εικαστικό με το λογοτεχνικό. Δικαιολογημένη κάθε αποθέωση. Δημιουργοί σαν τον Clowes μπορούν να προσωποποιήσουν μια πιο αληθινή αίσθηση ενός χαρακτήρα σ' ένα μόνο πάνελ απ' ότι αναγνωρισμένοι συγγραφείς σε τριάντα σελίδες πρόζας. Ένας άλλος πολύ σπουδαίος εκπρόσωπος της νέας (σχετικά) γενιάς δημιουργών που απογείωσαν το είδος σε πρωτοφανή ύψη κριτικής αποδοχής, ο Chris Ware έχει πει για τον Clowes, ο οποίος υπήρξε κατά κάποιο τρόπο μέντοράς του, ότι αυτό που θαυμάζει πιο πολύ απ' όλη, είναι ότι «με κάποιο απίθανο τρόπο καταφέρνει να συνδυάζει τη σάτιρα με τη συμπνόσια, δύο στοιχεία που γενικά το ένα ακυρώνει το άλλο». Ψύχραιμες απόψεις... Υπάρχουν και κάποιοι άλλοι που τον θεωρούν τουλάχιστον «ημίθεο» (σούπερ ήρωα θα προτιμούσε

ο ίδιος) που «συνελήφθη» μετά από κάποιο space age / exotica cocktail πάρτι και ήρθε στον κόσμο για να σχεδιάσει την ανατομία μιας σύγχρονης μελαγχολίας και τη μάταια προσμονή για μια πιο αυθεντική ύπαρξη σ' ένα τρελό-τρελό μεταμοντέρνο κόσμο. Όπως είναι σαφές σε όποιον έχει ξεφυλλίσει έστω και μία ιστορία του, τα μεγάλα κολλήματα του Clowes ανήκουν στην προ-Beatles (και κυρίως στην προ-χίπικη) εποχή, σ' ένα παράλληλο σύμπαν όπου παντοτινοί ποπ σταρ είναι οι Sham the Sham & The Pharaohs και οι ? and the Mysterians και η πραγματικότητα μοιάζει με παράξενο νουάρ τριν του Raymond Chandler στη δεκαετία του '50, με την αντίληψη όμως κάποιου που γαλουχήθηκε με το σαρκασμό του πανκ και τη σχέση αγάπης-μίσους με την παρακμιακή, μετα-βιομηχανική ατμόσφαιρα των μεγάλων μητροπόλεων. Ο πρώτος του χαρακτήρας που έγινε γνωστός στα τέλη των 80s ήταν ο hipster/swinger ντετέκτιβ Lloyd Llewellyn, ο οποίος έμοιαζε να κατοικεί σ' ένα 50s καλειδοσκόπιο γεμάτο «Aliens! Murderers! Beatniks! Robots!». Ο δημιουργός του όμως ήθελε να κολλημήσει σε πιο βαθιά νερά κι έτσι κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος (έχουν ακολουθήσει άλλα 22 από τότε, όλα αριστουργήματα) της περιοδικής έκδοσης Eightball, τον Οκτώβριο του '89, τεύχος που είχε τον υπότιτλο «ένα όργιο περιφρόνησης, εκδίκησης, απειλησίας και σεξουαλικής διαστροφής», σλόγκαν που, παρά τον αυτοσαρκασμό, θα μπορούσε να περιγράψει σε ικανοποιητικό βαθμό το θεματικό πλαίσιο του έργου του... «Διατηρώντας μια ψυχρή απόσταση μεταξύ καλλιτέχνη και αναγνώστη από το 1989», ήταν η ταμπέλα που είχε βάλει σ' ένα πρόσφατο τεύχος του περιοδικού, αλλά η αλήθεια είναι ότι οι ιστορίες του εκφράζουν συχνά ένα γνήσιο (και καθόλου ειρωνικό και απόμακρο) πάθος για το μεγαλείο και την τραγωδία της ανθρωπίνης κατάστασης μέσα από τις καθημερινές ιστορίες ανθρώπων που βλέπουν να ξετυλίγεται μπροστά τους η ονειρική και σουρεαλιστική υφή της πραγματικότητας. Το βιβλίο του Clowes με τίτλο Caricatures είναι, τελεία και παύλα, η καλύτερη συλλογή short stories που έχω διαβάσει ποτέ (ή τέλος πάντων το ίδιο εντυπωσιακή και σημαντική για μένα με συλλογές ιστοριών του Camus, του Raymond Carver ή του David Foster Wallace –και δεν πάει να λείει κανείς ό,τι θέλει). Όχι βέβαια ότι υπολείπονται σε αξία (και σε παρέλαση αξέχαστων χαρακτήρων) τα υπόλοιπα βιβλία του, όπως το Like a Velvet Glove Cast in Iron, το David Boring, το Pussey και βέβαια το Ghost World, που έγινε ταινία και έφτασε μέχρι τα Όσκαρ αναδεικνύοντας την έφηβη ηρωίδα Enid Coleslaw (αναγραμματισμός του Daniel Clowes) με τη μορφή της Thora Birch, σε σύμβολο της «Γενιάς Z» (τέλος του αλφαβήτου, τέλος της Ιστορίας). Αν ο δημιουργός είναι ένας μικρός θεός, φαντάζομαι μερικές φορές τον Daniel Clowes να παίζει ο ίδιος το ρόλο του «άνωθεν» αφηγητή που μας καλεί να εξετάσουμε μαζί Του το πεπρωμένο του πρωταγωνιστή της ιστορίας, στο τελευταίο πάνελ της ιστορίας με τίτλο Gynecology: «Καθώς αυτός χάνεται στο πλήθος, αφήνει πίσω του θραύσματα του νέου του εαυτού: αυτή τη φορά, μεταμορφώνεται σε πικραμένο, συνειδητά ντεμοντέ, μοναχικό μισάνθρωπο που ανακυκλώνει επιτυχημένα μοτίβα του παρελθόντος (τζαζ, αλκοολισμός κλπ). Αυτή η φάση θα οδηγήσει φυσικά σε παραληυτική μοναξιά, που με τη σειρά της θα οδηγήσει σ' ένα σύντομο γάμο με μια μανιοκαταθλιπτική γλύπτρια, που θα στείλει τον ήρώα μας σε φιλιπεράκι σε ακόμη άλλο ένα καινούριο μέλλον, γεμάτο απεριόριστες φαινομενικά πιθανότητες...»

ΝΟΜΙΣΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΗΣ ALPHA BANK
HELLENIC COINAGE
THE ALPHA BANK COLLECTION

7.6.2007-26.8.2007
ΑΘΗΝΑ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΤΗΡΙΟ, ΚΟΥΜΠΑΡΗ 1
ATHENS, BENAKI MUSEUM
CENTRAL BUILDING, 1 KOUMBARI STREET

Ελληνικό Σινεμά - Τζάμπα κόπος;

του Άκη Καπράνου
(akiskapranos@yahoo.gr)

camera./08

Το 1977, όταν τα στρατόπεδα του «Παλιού» και «Νέου» Ελληνικού κινηματογράφου είχαν πλήρως διαχωριστεί, ο σκηνοθέτης Γρηγόρης Γρηγορίου έστειλε μια οργισμένη επιστολή στο τότε περιοδικό «Οθόνη». Στα πιο ενδιαφέροντα σημεία της, διαβάζαμε τα εξής: «Ο διαχωρισμός σε παλιό και νέο (ελληνικό κινηματογράφο) έγινε από μια ομάδα θεωρητικών ανιστόρητων, που είναι πέρα για πέρα ύποπτος και θυμίζει σκοτεινούς, καλογεριστικούς αφορισμούς για τον άνθρωπο πριν και μετά το προπατορικό αμάρτημα. (...) Αντί να προσπαθήσουν να φέρουν τον κόσμο στις αίθουσες, τον σνομπάρισαν άγρια και κατάφεραν να απογοητεύσουν και τους ελάχιστους καλοπροαίρετους θεατές που κοιτάζονται με απορία και αμήχανα μετά το τέλος της προβολής, μην καταλαβαίνοντας τίποτα απολύτως, χωρίς να τοηθούν να μιλήσουν από φόβο μην τους πάρουν για αγράμματους».

Πρόσφατα έσκασε μύτη στη blog-όσφαιρα αυτή εδώ η διεύθυνση: newgreekcinema.wordpress.com. Ο σκοπός της, ξεκάθαρος. Διαβάζω: «Από τις 3 Ιουνίου ξεκίνησε η διεξαγωγή ηλεκτρονικής έρευνας με σκοπό να συγκεντρωθούν στοιχεία αλληλά και απόψεις απλών θεατών σχετικά με τις προσδοκίες τους από το Νέο Ελληνικό Κινηματογράφο. Πρόκειται για μία προσπάθεια στήριξης και ανάπτυξης της ελληνικής κινηματογραφικής παραγωγής και για το λόγο αυτό τα σχόλια και οι γνώμες των συμμετεχόντων θα μεταφερθούν αυτούσια στην Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών, στην Ένωση Σεναριογράφων, στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, στο Υπουργείο Πολιτισμού, στο Υπουργείο Παιδείας αλληλά και στις σχολές κινηματογράφου της χώρας μας».

Από καθαρή περιέργεια μπήκα στον κόπο να τσεκάρω μερικά σχόλια, και με το πρώτο «κλικ» του ποντικιού, το σαγόνι μου στούκαρε στο πάτωμα, σαν εκείνων των αποσβολωμένων καρτούν του Tex Avery. Κοινώς, το τι διάβασα δεν περιγράφεται. Πάρτε ένα μικρό δείγμα: «πότε θα περάσει αυτή

η μόδα με τους gay;», «όλοι οι σκηνοθέτες μας να κάνουν ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ μια 3ηλετη ταινία με θέμα Η ΑΘΗΝΑ ΣΗΜΕΡΑ», «Όχι άλλη καθημερινότητα. Κινηματογράφο θέλουμε. Επιτέλους να αναδειχθεί και κανένας ήρωας» (!). Ελπίζω πάντως οι έλληνες σκηνοθέτες να μη δώσουν ποτέ σημασία ούτε στο κοινό (γιατί αν συμβεί αυτό, θα βλέπουμε μονάχα τηλεοπτικής αισθητικής «πιπεράτες» σαχλίσες), ούτε στην κριτική, ούτε σε οποιαδήποτε έρευνα - συμπεριλαμβανομένης και αυτής της συγκεκριμένης.

Εγώ προσωπικά, θα ήθελα να συνεχίσω να βλέπω εξαιρετικές ελληνικές ταινίες σαν τον Βασιλιά, την Ψυχή στο στόμα, το Μεταίχμιο, το Delivery, το Απ' το χιόνι, τους Απόντες, το Από την Άκρη της πόλης, το Ροζ, το Όνειρο του σκύλου. Είδατε; Πολλές μαζεύτηκαν. Ταινίες που άξιζαν μια καλύτερη τύχη στα ταμεία (καμιά από αυτές δεν σημείωσε δυνατές εισπράξεις). Τις έχετε δει όλες αυτές; Όχι; Και σας φταίει το ελληνικό σινεμά; Επιτέλους, ας το πάρουν χαμπάρι οι τεμπέληδες που κατ' επίφαση και μόνο αυτοαποκαλούνται κινηματογραφόφιλοι: Η καραμέλα που δικαίως μασούσαμε όλοι τα χρόνια του 80 (παρέα με τα λόγια του προαναφερθέντα Γρηγορίου), δεν περνάει πλέον και οι γκρίνιες περί «κουλουριάριδων» και «δήθεν» το μόνο που κάνουν είναι να ξεμυρσιάζουν τη στενομυαλιά και, κυρίως, την πλήρη άγνοια αυτών που τις αναπαράγουν. Στον ορισμό του κουλουριάρη, ο μέσος έλληνας θεατής βρήκε το αλληθοι της αδιαφορίας και του βολέματος του. Γιατί είναι σαφές ότι το 90% του «κοινού» που διαμαρτύρεται, χρησιμοποιώντας αυτούς ακριβώς τους χαρακτηρισμούς, δεν έχει δει ελληνικό σινεμά τα τελευταία είκοσι χρόνια (με πιθανές εξαιρέσεις το Safe Sex και τα παρεμφερή).

Το ειρωνικό είναι ότι αν βάλλετε κάτω τα νούμερα, θα διαπιστώσετε ότι δεν τα πάμε διόλου άσχημα. Σοβαρολογώ. Οκ, γυρίζονται περίπου τριάντα ταινίες κάθε χρόνο, και μονάχα τρεις-τέσσερις είναι καλές. Πόσες ταινίες γυρίζει η Γαλλία κάθε

χρόνο; Πολυάριθμες, σαφώς. Και το Χόλιγουντ, δέκα φορές τόσες. Είναι όλες καλές; Είναι οι μισές; Είναι το ένα τρίτο; Είναι το ένα δέκατο; Bollocks. Παρ' όλα αυτά, ο Έλληνα θεατής καταπίνει αμάσητα και αδιαμαρτύρητα και την τελευταία καλογουλισμένη σκατούλα τους, ενώ δεν ξεχνά να γκρινιάζει για τα λεφτά «του ελληνικού λαού» που δίνονται, κάθε χρόνο, στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Αν μπορείτε όμως, βρείτε μου σε Γαλλία ή Χόλιγουντ μια γυναίκα φωνή με τη δύναμη της αξεχαστης Τόνιας Μαρκετάκν. Ορίστε, να τι μου λείπει από το Ελληνικό σινεμά. Μια γυναικεία φωνή. Παρ' όλα αυτά πάντως, ο Γιάννης Οικονομίδης (που έκανε την εκπλήξη με την Ψυχή στο στόμα) ετοιμάζει νέο σενάριο, ο Μάκης Παπαδημητράτος γυρίζει τους Κλέφτες (αν κατορθώσει να περάσει έστω και το μισό της δύναμης του σεναρίου του στη μεγάλη οθόνη, ετοιμαστείτε για ισχυρό σοκ), ο Πέτρος Σεβαστίκογλου επιστρέφει με νέα ταινία («Εκεί, μακριά, ο

έρωτας» - επίσης δυνατό το σενάριο) και οι μικρομυκίδες αναζητούν διαρκώς νέα μέσα έκφρασης, την ίδια στιγμή που το Φεστιβάλ Δράμας αρνείται τις ψηφιακές συμμετοχές (ωραίος τρόπος για να βοηθήσεις τους εκκολλητόμενους κινηματογραφιστές...). Για ποιούς λοιπόν δουλεύουν οι έλληνες σκηνοθέτες; Για την ψυχή της μάνας τους; Για μια παρέα χιλίων ατόμων που αγρυπνούν; Ή μήπως για την ανόρθωση της αξιοπιστίας του Ελληνικού Σινεμά; Αν το καλοσκεφτείτε, οι πιο μνημειώδεις ελληνικές ταινίες ήταν παταγώδεις εμπορικές αποτυχίες στην εποχή τους. Η Ευδοκία και ο Δράκος είναι καλή παραδείγματα. Πάτωσαν στα ταμεία, αλληλά έμειναν στην ιστορία. Και σε μερικά χρόνια από τώρα, με το ίδιο δέος θα μιλάμε για πολλές ταινίες που αγνοούνται σήμερα. Μήπως λοιπόν ήρθε η ώρα να ξυπνήσουμε και να αρχίσουμε να παίρνουμε το ελληνικό σινεμά στα σοβαρά;

VELVET SUMMER IN ATHENS

Obi

Σε απόλυτα ζεστό κλίμα το Obi ξεκινά από το πρωί με την κουζίνα να προτείνει βιολογικές λικουδιές (και όχι μόνο) και συνεχίζει τα βράδια με mobility nights. Πολλές ετικέτες κρασιών, ποικιλία ποτών και βραδιές γεμάτες μουσική, επιλεγμένες από διαφορετικό dj κάθε μέρα.

Delivery hours γι' αυτούς που θέλουν φαγητό για το σπίτι ή το γραφείο 12.00 - 20.00.

Σκουλενίου 2, Πλ. Αγ. Θεοδώρων, Τ: 210 3210 512

Ευτραφής μύστακας, αραιό, αλλιά μπόλιχο μαλλί, φωνή φινλανδέζικης πάπιας. Δυο-τρία σετ ρούχων όλη κι όλη, σαν «στοιλές», ηθοποιήλίκι εδώ κι εκεί, παρέες με πανκ-ροκ συγκροτήματα, χαβαλέδες, τσαμπουκάδες, πολλή ποτά, ύπνος πάνω σε τραπέζια ή καναπέδες μπαρ και εστιατορίων. Μποέμικη ζωή. Σε μια πόλη με κάτι παραπάνω από μισό εκατομμύριο ψυχές σαν το Ελσίνκι, από τις οποίες μάλιστα αρκετές – λόγω κλίματος – σπάνια ξεμυτίζουν, είναι εύλογο, άτομα που έχουν κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά να γίνονται «μούρες» οικείες σχεδόν σε όλους. Έτσι συνέβαινε εκεί για χρόνια με τον Μάτι Πελλονπιά. Ο «Πέλιτσι» ήταν ήδη μία από τις πιο αναγνωρίσιμες φυσιογνωμίες της πόλης λίγο πριν εξελιχθεί στον πιο χαρακτηριστικό ηθοποιό της γενιάς του στη Φινλανδία και έναν από τους σημαντικότερους του ευρωπαϊκού σινεμά στις δεκαετίες '80 και '90. Μια φιγούρα που την είχε αρχικά «τσιμπήσει» για το σινεμά ο Άνσι Μαντάρι, ένας τοπικού διαμετρήματος σκηνοθέτης και πολυτεχνίτης του κινηματογράφου. Ο Μαντάρι ήταν κάτι σαν «πατέρας» των Καουρισμάκκων, Μίκα και Άκι, φιγούρων επίσης εξαιρετικά οικείων στο μικρόκοσμο της φινλανδικής πρωτεύουσας. Κι επειδή και στο Ελσίνκι (ή μάλλον περισσότερο εκεί) «όλοι μια παρέα είμαστε», ο Πελλονπιά από συμπληρωματικός του Μαντάρι «ήρθε κι έδεσε» ως πρωταγωνιστής, πρώτα του κατά δύο χρόνια μεγαλύτερου Μίκα και μετά του νεότερου – και σαφώς ικανότερου – Άκι, εντάσσοντας πάντα (αν όχι ολόκληρο, τουλάχιστον σε μεγάλο βαθμό) τον εαυτό του στη χαριτωμένη κατάφεια τους. Αφού ντεμπούταρισαν όλοι μαζί, με το Μίκα σκηνοθέτη, τον Άκι συν-σεναριογράφο και πρωταγωνιστή και τον Μάτι ρεμαλο-χαρακτήρα στα «The Liar» (1981) και «The Worthless» (1982), πρώτες ασκήσεις γκονταροειδούς - b movie - r n' r ύφους, προσαρμοσμένου στα στρώματα των «τελευταίων» του Ελσίνκι (στο “Worthless” ο Πελλονπιά αναφωνεί με ενθουσιασμό «ευλογημένη τεχνολογία!», όταν καταλαβαίνει ότι μπορεί να πάρει απευθείας τηλέφωνο στο Παρίσι), στη συνέχεια ο Μάτι σύνδεσε την πορεία του περισσότερο με τις «σόλο» δουλιές του Άκι, προχωρώντας μαζί σταθερά, επιτηδευμένα μουρτζούφλικά βήματα παραπέρα. Από την – απόλυτα πετυχημένη – «τρέλλα» του Άκι, στα 25 του, να μεταφέρει τον Ντοστογιέφσκι στην πόλη του («Εγκλημα και Τιμωρία», 1983) και μετά, ο Πελλονπιά ήταν σχεδόν πάντα εκεί: ένας από τους 17 «άχρηστους» Φρανκ που προσπαθούν μάταια να πιάσουν την καλή στο “Calamari Union” (1985), γκαντέμης σκουιτιάρης με ρομαντικές διαθέσεις απέναντι στην (γυναικεία εκδοχή του Καουρισμακικού ύφους). Κάτι Ούτινεν στο «Σκιάς στον Παράδεισο» (1986), (κάτι σαν) μάντζερ του Ρώσου τιτάνα μποξέρ Ιγκόρ στο απίστευτο μικρού μήκους “Rocky VI” (1986), φυλακόβιος συμπαράστατης ενός άδικα κατηγορούμενου στο «Άριελ» (1988). Μια στάση για νέα συνεργασία με τον Μίκα (“Cha Cha Cha”, 1989), κλασικά ως άστεγος που «ανταλλάζει ζωές» με έναν πιο ευκατάστατο ξάδερφό του με σκοπό να μοιραστούν μια κληρονομιά (φυσικά αποτυγχάνουν) και στη συνέχεια το ντελίριο των “Leningrad Cowboys” (“Go America”, 1989): ο δαιμόνιος, γεμάτος αυτοπεποίθηση μάντζερ με το γουναρικό και τον παρανοϊκό συνδυασμό μαλλιού και παντουσιού. “They are the best!”, επαναλαμβάνει με απίστευτη σιγουριά προμοτάροντας τη «χειρότερη μπάντα του κόσμου» σε διάφορες πόλεις της Αμερικής (παρεμπιμπτόντως οι περισσότεροι L.C. ήταν κολλητοί του Πελλονπιά, μέλη της φινλανδέζικης progressive-punk μπάντας που αρχικά ηγόταν Sleepy Sleepers και μετονομάστηκαν λόγω της επιτυχίας του εν λόγω κινηματογραφικού πρότζεκτ του Άκι). Η, ευρύτερη, «αναγνώριση» ήρθε λίγο μετά: ο Τζάρμους στο “Night On Earth” (1991) φύλαγε την τελευταία από τις 5 taxi-ιστορίες της ταινίας για το Ελσίνκι, χρησιμοποιώντας, εύλογα, μέλη του «επιτελείου» του φίλου του Άκι, με τον Μάτι να είναι ο cab-driver που δίνει έναν – ασυνήθιστο σε

MATTI PELLONPIA

του Αντρέα Κίκηρα

ένταση – μελαγχολικό τόνο στο κλείσιμο της ταινίας. Αμέσως ακολούθησε η θαυμάσια, μπρεσιονιστική «Μποέμικη Ζωή» (1992), γυρισμένη στο Παρίσι, όπου ο Μάτι ως ο Αθβανός ζωγράφος Ροντόλφο είναι και πάλι εντελώς στο στοιχείο του, κεντρική φυσιογνωμία μιας ρεμαλο-παρέας σαραντάρηδων. Το βραβείο “Felix” ως «Ευρωπαίος Ηθοποιός της Χρονιάς», χάρη στην ταινία αυτή, ήταν το τρόπαιο της καριέρας του από το «χώρο». Ο Μάτι είχε πια χρήματα και σπίτι, όμως δεν έμεναν πολλά πλάνα: ένα επίσης θαυμάσιο road-movie στη φινλανδέζικη τούνδρα με τον Άκι («Θα το Φας το Κεφάλι σου, Τατιάνα», 1994), εκπληκτικό δίδυμο με μια άλλη μεγάλη φάτσα, τον Μάτο Βάιτονεν, που πίνει μόνο καφέ, ενώ ο Μάτι μόνο βότκα από μπουκάλι που μοιάζει με τις λεμονάδες «Έψα». Κι ακόμα δύο σουρεάλες κωμωδίες στα όρια του trash: η συνέχεια των “Leningrad Cowboys” (“Meet Moses”, 1994), (με πολύ γέλιο στη σκηνή που ο Μάτι-Moses περιστασιακά δουλεύει σε μπιλιαρδάδικο και κάποιοι του χαλάει κατά λάθος το κοκόρι με μια στέκα) και μια – μάλλον ατυχής – παρωδία των μηχανόβιων σε στιλ Hell’s Angels φιλμ των late 60s, το “Iron Horsemen” (ενός ακόμη φίλου των Καουρισμάκκων, του Ζιλ Σαρμάν, 1995). Εκ των υστέρων βλέποντας, ο Μάτι πάντα έπινε ή φαινόταν πιωμένος στην οθόνη, όμως σε αυτές τις τελευταίες ταινίες φαινόταν και κάπως κουρασμένος. Η καρδιά του σταμάτησε να χτυπάει ξαφνικά τον Ιούλιο του '95, κι από τότε ο Άκι βάζει κάποια φωτογραφία του να φαίνεται σε ένα από τα πλάνα κάθε ταινίας του.

SONGS FROM A ROOM

του Μάκη Μπλάτου

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΟΧΙ

Τα ναι που λένε οι καλλιτέχνες (παντός είδους), τα μαθαίνουμε όλοι. Τα όχι όμως είναι, στην ουσία, ο προσωπικός τους θησαυρός. Δεν τα μαθαίνει κανείς εκτός απ' τους ίδιους. Μια μυστική συμφωνία με τον ίδιο τους τον εαυτό, η ηθική τους περιουσία, το σπουδαίο μυστικό τους. Πολλοί κατηγορούν τους σημερινούς πιτσιρικάδες ότι είναι αριβίστες, μέσα σ' όλα, κοιτάνε την πάρτη τους, δεν έχουν ιδεολογία (όπως είχαμε εμείς, τρομάρα μας), αρπάζουν τις ευκαιρίες, όλοι ίδιοι είναι. Αυτό είναι πολύ μεγάλο ψέμα. Ξέρω από πρώτο χέρι πολλές ιστορίες συγκροτημάτων που αρνούνται δελεαστικές προτάσεις που όμως είναι έξω από την αισθητική τους και την πρακτική τους.

Προσωπικά έχω «φάει πόρτα» από συγκροτήματα που τους πρότεινα να παίξουν σε κάποια συναυλία που υπήρχαν σπόνσορες (και πολύ το χάρηκα αυτό το όχι), ξέρω γκρουπ που είχαν όχι σε διαφημιστικές εταιρίες για να δώσουν τραγούδι τους σε διαφήμιση, που αρνούνται να συμμετάσχουν σε εκδηλώσεις που ξεπερνάνε τα δεδομένα της απλής και άδοξης rock 'n' roll συναυλίας, που δεν θέλουν να εμπλακούν με εμπορικά νταραβέρια, να υπογράψουν σε μεγάλες εταιρίες.

Ξέρω συγκροτήματα που λένε ΟΧΙ κι ας πεινάνε, κι ας μην έχουν φράγκο στην τσέπη και κάθε φορά που μαθαίνω μια τέτοια ιστορία, αισθάνομαι τόσο περήφανος, σαν να το λέω εγώ. Χαίρομαι ακόμη και τις φορές που το όχι απευθύνεται στη δική μου πρόταση. Τα όχι είναι ο θησαυρός του καλλιτέχνη, αλλά και κάθε ανθρώπου που θέλει να προστατέψει την αξιοπρέπεια και την υπόστασή του. Ακόμη κι όταν διαφωνώ με ένα όχι, δεν παύω να χαίρομαι όταν συμβαίνει.

Σε όλες τις κασσάνδρες λοιπόν που κατηγορούν για «καίληρή ηθική» τα καινούρια συγκροτήματα, έχω να πω πως κάνουν μέγα λάθος. Υπάρχουν πολλοί στις μέρες μας που λένε όχι κι αυτό έχει πάντα ένα κόστος, γιατί τα όχι μας κοστίζουν ακριβά. Αυτός είναι όμως, τελικά, ο θησαυρός μας: τα όχι μας που τα ξέρουμε μόνο εμείς. Γιατί τα ναι τα μαθαίνουν όλοι.

ΤΟ ΝΕΦΟΣ ΔΙΑΛΥΘΗΚΕ

Μετά από 17 χρόνια και καμιά δεκαριά δίσκους, ο Bill Callahan δεν θέλει να κρύβεται πια πίσω από ένα νεφελώδες όνομα. Η φωτιά που μας άναψε με τους Smog φαίνεται πως έσβησε. Δεν καπνίζει καν... Τώρα, λίγο πριν φτάσει τα 40, ανάβει μια καινούρια, κυκλοφορεί το άλμπουμ: "Woke on a Whale Heart" με το όνομά του: Κυρίες και κύριοι, ο Bill Callahan με την ιστορία των Smog πίσω του να μυρίζει ακόμη κάπνα, αστικά μπλουζ, αμερικάνικο ούισκι, τσιγάρα που καίνε άσκοπα, προχωράει στην ενήλικη ζωή.

Κάνει ένα απλό και φιλικό άλμπουμ (λέμε τώρα), αφήνει το φως να μπει, η αγαπημένη του Joanna Newsom παίζει πιάνο για χάρη του στα live και η Meg τύμνανα. Ωραία ζωή... Ο Bill Callahan είναι «φίλος» μου, με τον ίδιο τρόπο που είναι ο David Eugene Edwards, ο Nick Cave, ο Tom Waits, ο Bonnie "Prince" Billy, ο Will Oldham. Μπαίνουν στο σπίτι μου με το «έτσι θέλω», τραγουδάνε για μένα κάτι περίεργες ώρες, κλείνουν τα μάτια μου, το τσιγάρο πέφτει απ' το χέρι, πως και δεν έχω καεί ακόμη δεν ξέρω. Αυτοί είναι οι δικοί μου ποιητές, χιούμορ, σαρκασμός, μελαγχολία, περιπέτειες στο δρόμο, χαλασμένες ψυχές που επουλώνονται, πονεμένοι ήχοι.

Όταν ακούω τις φωνές που σέρνονται στ' αυτιάκια του βινυλίου, πάντα προσπαθώ να φτιάξω μια εικόνα. Ο Bill Callahan που «ζωγράφισα» όταν τον πρωτάκουσα, δεν έχει καμία σχέση με αυτό το baby face αγόρι που μπορεί και χαμογελάει τόσο όμορφα. Κι αυτό το ψάθινο καπελάκι...

ΣΥΝΤΟΜΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Καλοκαίρι και οι ελληνικές ομάδες κάνουν μεταγραφές. (Όλα δείχνουν ότι θα ζήσουμε έναν ακόμη συναρπαστικό ποδοσφαιρικό χειμώνα με το τίποτα. Τα play off μας μαράνανε).

ΛΙΓΟ PUNK ΑΚΟΜΗ;

Μετά το βιβλίο του Μπάμπη Λάσκαρι για το punk, που κυκλοφόρησε από το Οξύ, να ένα ακόμη, αυτή τη φορά από το Μεταίχμιο. Πρόκειται για το βιβλίο που κυκλοφόρησε πέρσι το Μοιο, για τα 30άχρονα του punk και μετέφρασε ο Πάνος Τομαράς. Εντυπωσιακό λεύκωμα, εκατοντάδες φωτογραφίες από φωτογράφους που ήταν εκεί, κείμενα από δημοσιογράφους που ήταν εκεί. Επίσης, λίστες, σπάνιες συνεντεύξεις από τότε και τώρα, υλικό που έχει δημοσιευτεί στο Μοιο, το Q και την παλιά μουσική εφημερίδα Sounds, πληροφορίες για τα clubs όπου συνέβησαν όλα, για τα ρούχα, για τους καλύτερους punk δίσκους και τα all time classic σιγκλάκια.

Οι φετιχιστές του rock 'n' roll θα χαρισιστηθούν, οι συλλέκτες θα βρουν σπάνιο υλικό αλλά το βιβλίο δεν έχει το βάθος που θα περίμενε κανείς από μια αγγλική έκδοση κι από ένα περιοδικό που έχει φάει την ιστορία του ροκ με το κουτάλι.

ΚΑΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ...

Στη λίστα με τις φράσεις που ακούω περισσότερο αυτό το διάστημα, το «καλοί είναι αυτοί», βρίσκεται μέσα στη δεκάδα. Demos, cd που κυκλοφορούν από χέρι σε χέρι, διευθύνσεις στο myspace που φτάνουν με mail, φίλοι που σκύβουν στ' αυτί μου σε κάποια συναυλία για να μου πουν: «Τους έχεις ακούσει τους...; Καλοί είναι... Άκουσέ τους και πες μου...».

Ένα σωρό φρέσκα γκρουπ και παλιότερα που βελτιώνονται διαρκώς, μια νέα φουρνιά από συγκροτήματα που σπρώχνουν τα μπάζα για να μπει λίγο φως στο δωμάτιο. Στο ίδιο δωμάτιο που κάποια παρέα τώρα, μ' ένα υπολογιστή χάρβαλο κι ένα τετρακάνηλο κάτι μαστορεύουν. Καλοί είναι αυτοί...

Το (όποιο) ταλέντο όμως και η διάθεση για rock 'n' roll περιπέτειες, είναι η μισή δουλειά. Η άλλη μισή είναι η «προπόνηση». Παίξε, μικρό γκρουπ, παίξε... Όσο μπορείς. Σε άθλια μαγαζιά, σε κακές διοργανώσεις, νωρίς όταν ακόμη δεν είναι κανένας από κάτω, με κακό ήχο, με δυσκολίες, με ζόρια και με αδικίες. Δεν πειράζει... Αυτή είναι η προπόνησή σου για να γίνει κάτι αυτό που (μπορεί) να έχεις.

Βλέπω πολλή απ' τα καινούργια γκρουπ να είναι ανυπόμονα, καθόλου φιλόδοξα, με λίγες αντοχές, εύκολα ο διαβολάκος του εγωισμού εμφανίζεται χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Εγώ λέω πως τα γκρουπ πρέπει να παίξουν καμιά 30αριά live πριν πουν οτιδήποτε. Συναυλίες που στην ουσία είναι για πάρτη τους. Πως στήνονται στη σκηνή, τι φοράνε, πως ο τραγουδιστής αντιμετωπίζει το κοινό και πως το κοιτάει στα μάτια... Προπόνηση για να βελτιώσουν το παίξιμό τους, να αποκτήσουν αυτοπεποίθηση (που να απορρέει όμως από την αξία κι όχι από τη ματαιοδοξία), να δοκιμάσουν τα τραγούδια, να βρουν τον ήχο τους και το στιλ τους. Τα live είναι ο μόνος τρόπος για να αποκτήσει ένα συγκρότημα υπόσταση και ουσία. Είναι η προετοιμασία της ομάδας πριν μπει στο πρωτάθλημα.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΦΕΤΙΧ

Άνετα ανοίγω ένα παλαιοπωλείο με rock 'n' roll memorabilia. Ειδικές εκδόσεις, σπάνιες κασετίνες, φλέξι, picture discs, cd με «κουφές» συσκευασίες, παντός είδους pins και εκατοντάδες t-shirts με στάμπες συγκροτημάτων. Κι ακόμη βινύλια, cd, σπάνια βιβλία, σειρές εξωφύλλων, χιλιάδες παλιά περιοδικά, κουκλάκια, μπρελόκ, ρούχα και ένα σωρό άλλα promo προϊόντα και τζιμπράγκαλα. Μέχρι πριν από μερικά χρόνια ήμουν ένας μανιακός φετιχιστής της pop κουλτούρας. Όχι πια... Έχει καταλαγιάσει κάπως αηλιά... πάντα είναι παρόν. Την ώρα που έστελινα στο velvet κείμενα, έφτασε το καλό νέο. Μου έφτιαξε το πρωινό...

Οι White Stripes (που είναι και οι ίδιοι «θύματα» της ροκ μυθολογίας) κυκλοφόρησαν το πρώτο τους σιγκλάκι σε 7ιντσο βινύλιο (φυσικά) και το Music Week λέει πως έχει πουλήσει περισσότερο απ' οποιοδήποτε άλλο τα τελευταία 20 χρόνια. Φαντάσου...Μόνο που το 1987 υπήρχε μόνο βινύλιο, πράγμα που σημαίνει πως ένα 45άρι τώρα (που δεν υπάρχει – στην ουσία – βινύλιο) πουλάει πιο πολλή από τα σιγκλάκια της εποχής του βινυλίου. Αν αυτό δεν είναι φετιχισμός, τότε τι είναι; Είμαι σίγουρος πως πολλοί απ' αυτούς που το αγόρασαν δεν έχουν καν πικάν για να το ακούσουν. Γιά να το ακούνε το κατέβασαν από το δίκτυο ή αγόρασαν και το cd single. Το σιγκλάκι βινυλίου είναι το απόλυτο φετίχ, αυτός είναι κι ο λόγος που το αγόρασαν τόσοι πολλοί. Γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά, όπως εγώ... Μετά από 35 χρόνια που μαζεύω δίσκους, μπορώ να πω πως το σιγκλάκι βινυλίου είναι ο βασιλιάς. Τίποτα άλλο δεν έχει αυτό τον συμβολικό χαρακτήρα που έχει το 45άρι. Τους Ολύμπιανς και τον Αλ Μπάνο που αγόρασα στα 9 για το πρώτο παιδικό μου πάρτυ, τα έχω ακόμη.

b-sides./16

INDIE LABELS

[DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH]

του Νίκου Λιάσκα

BUGLE RECORDS (1979-1981)

Η αφορμή να ασχοληθούμε σήμερα με τη Bugle Records, μια μικρή και παντελώς άγνωστη δισκογραφική εταιρεία με έδρα το Herts της Αγγλίας, ήταν η συναυλία των Astronauts (ή μάλλον the Otters), που δόθηκε στο «ΑΝ» τον περασμένο Μάιο. Στην εταιρεία αυτή οι Astronauts κυκλοφόρησαν την πρώτη τους δισκογραφική δουλειά.

Η ιστορία της Bugle παραμένει ένας γρίφος δυστυχώς, αφού ούτε ο ίδιος ο Mark Astronaut θυμόταν κάτι όταν ρωτήθηκε σχετικά. Πρώτη κυκλοφορία ήταν το πρώτο επτάιντσο των Astronauts που κυκλοφόρησε το 1979 με τίτλο “er”, με τέλεια παραγωγή και εξώφυλλο, για τα δεδομένα του D.I.Y., όπως και όλες οι υπόλοιπες άηλωστε. Δεύτερη κυκλοφορία το single με τίτλο “Someone else’s home” από το group Johnny Curious στο οποίο συμμετείχαν οι Ian και Alan Cowley, κιθαρίστας και ντράμερ αντίστοιχα στους Astronauts.

Μπαίνουμε στο 1980, χρονιά που είχαμε τρεις κυκλοφορίες με τη μορφή single. Η πρώτη με τίτλο “Can you see” από τους Produkt, ένα κλασικό άγνωστο post punk - power pop συγκρότημα. Η δεύτερη για το 1980 κυκλοφορία ήταν από το γκρούπ του κιμπορντίστα των Astronauts, Phil Thornton (όπως βλέπουμε η Bugle Records ήταν μάλλον οικογενειακή υπόθεση). Το συγκρότημα είχε το παράξενο όνομα Some Of my Best Friends Are Canadians και ήχο καθαρά ηλεκτρονικό με γυναικεία φωνητικά, ενώ ο δίσκος είναι ένα μοναδικό κομποτέχνημα. Τελευταία κυκλοφορία για το 1980, το ep “Pranksters in revolt” από τους Astronauts, που κατά τη γνώμη μου είναι και το καλύτερό τους single. Πώς να μην είναι άηλωστε, όταν περιέχει τον ύμνο «young man’s world”, ένα τραγούδι με στίχους επίκαιρους ακόμη και σήμερα και τέτοιες εναλλαγές στην ενορχήστρωση, που σου φεύγει το κεφάλι! Τέλος, το 1981, τελευταία χρονιά της Bugle, είχαμε τις κυκλοφορίες ενός άλμπουμ και ενός single. Το single από το συγκρότημα Software και τίτλο “Men without clothes”, προσωπικά δεν το έχω δει και δεν το έχω ακούσει ποτέ. Είναι άγνωστο αν τελικά κυκλοφόρησε ή υπάρχει μόνο στους καταλόγους. Το άλμπουμ είναι ο πρώτος μεγάλος δίσκος

των Astronauts, το θρυλικό “Peter Pan hits the suburbs”. Πρόκειται για ένα ψυχεδελικό πανκ αριστούργημα με φόolk στοιχεία και συμμετοχή του τζαζ σαξοφωνίστα Lol Coxhill. Όλα τα μουσικά έντυπα της εποχής έγραψαν διθυραμβικές κριτικές και έχει θέση στη λίστα με τους πληρέστερους μουσικά δίσκους όλων των εποχών. Επειδή για να το βρεί κάποιος σήμερα σε αυθεντική κόπια πρέπει να ξοδέψει ένα αρκετά σοβαρό χρηματικό ποσό, ψάξτε την ανατύπωση σε CD που εκδόθηκε από τη δική μας Lazy Dog Records πριν από καμιά δεκαετία.

Μετά από τη Bugle οι Astronauts κυκλοφόρησαν πέντε άλμπουμ σε διάφορα labels, έως και σήμερα που το τωρινό σχήμα ονομάζεται The Otters, οπότε καταλαβαίνουμε ότι η αναγγελία του συγκροτήματος ως Astronauts στην συναυλία στο «ΑΝ» δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα τρικ της διοργανώτριας εταιρείας για προσέλκυση κόσμου (αθάνατη ελληνική πονηριά).

Το live ήταν απίστευτο! Ο Mark Astronaut, συνοδευόμενος από τρεις εικοσάχρονους πιτσιρικάδες, άφησε άφωνα τα περίπου τριακόσια άτομα που βρέθηκαν το βροχερό εκείνο Σαββατόβραδο στο «ΑΝ». Η φωνή αναληλοίωτη, παρά τα 53 χρόνια του Mark, η μπάντα σφιχτοδεμένη και ένα set που περιελάμβανε κάποια κλασικά hits, καθώς και νέα κομμάτια αντάξια της ιστορίας του συγκροτήματος.

“Baby sings folk songs”, “Protest song”, “Back soon”, “Behave yourself”, “Young man’s world”, “Typically english day”, “Getting things done”, ήταν μερικά από τα κομμάτια που παίχτηκαν στα 100 περίπου λεπτά της διάρκειας της συναυλίας, που άφησαν ικανοποιημένους και με ρίγη συγκίνησης ακόμη και τους πιο επιφυλακτικούς από τους παρευρισκομένους.

Ευχαριστούμε πολύ, Sir Mark Wilkins...

www.myspace.com/markastronaut

www.myspace.com/theottersband

homepage.ntlworld.com/acidstings/ASTRONAUTS.htm.html

Atkins 11, Athens, 111 04
Tel: 210-6799000, Tel/Fax: 210-6960707
E-mail: info@prime-timers.gr

THE LET'S GET PHYSICAL COMPILATION ALBUM
Featuring The Gimmicks, Timbukts & Chords,
Black Ghosts, Doomington, Sara Love and many more.

Available on iTunes worldwide.

size./18

WHAT MAKES A MUSE?

της Κορίνας Τριανταφυλλίδου

Κάθε φορά που ακούω σχεδιαστές να μιλάνε για τις κολληξιόν τους, πάντοτε τιμούν και ευχαριστούν τη μούσα τους. Τη γυναίκα που τους ενέπνευσε, την απόλυτη ενσάρκωση της ιδέας τους. Γυναίκες μούσες έχουν εμπνεύσει τη μόδα, το σινεμά, τη λογοτεχνία και την τέχνη. Αυτό με κάνει και αναρωτιέμαι ποιες αρετές πρέπει να έχει κάποια για να θεωρηθεί μούσα; Το πρώτο πράγμα θα πρέπει να είναι η ομορφιά, αλλά η τελειότητα δεν είναι πάντοτε ενδιαφέρουσα ούτε σέξυ. Η Irina Lazareanu, η τελευταία μούσα του Karl Lagerfeld για τον οίκο Chanel, είναι μια μούσα με ατέλειες. Με την πρώτη ματιά, η Irina δεν δείχνει να έχει εντυπωσιακά χαρακτηριστικά όπως άλλα διάσημα supermodels. Δεν έχει το μαρμάρινο σώμα της Gisele, τα ατελείωτα πόδια της Najda Ackerman, ούτε τα διαπεραστικά μάτια της Jessica Stam. Αυτό που έχει όμως είναι η δυνατότητα να αποδίδει ένα ρόλο, έναν πιστευτό χαρακτήρα που μας κάνει να φανταζόμαστε πώς θα ήταν στην πραγματική του ζωή. Η καριέρα της άρχισε όταν γνώρισε την Kate Moss την εποχή που ήταν drummer στους Babyshambles. Η Kate της πρότεινε να ακολουθήσει το μόντελιν και όταν δημιούργησε την πρώτη

της κολληξιόν για το μαγαζί Topshop, διάλεξε την Irina. Έχει συνεργαστεί με τον Sean Lennon και στο μέλλον, μαζί με τον Pete (Doherty) και τον Sean, θα δουλέψουν σε ένα κομμάτι του Bob Dylan. Επόμενη κίνησή της, ένας δίσκος; Άλλο ένα απαραίτητο στοιχείο που θα πρέπει να έχει μια μούσα είναι να μπορεί να μας πουλάει όνειρα, φανταστώντας μια μάρκα. Η Lauren Hutton έγινε διάσημη στη δεκαετία του 70. Ήταν το πρόσωπο των καλλυντικών Ultima με τον απίστευτο μισθό των \$200,000 το χρόνο. Η Αμερικανίδα καλλονή είχε αρκετές ατέλειες. Ένα μεγάλο κενό ανάμεσα στα δυο μπροστινά της δόντια και, όπως έχει πει η ίδια, μια μύτη μπανάνα. Όσοι μιλάνε γι' αυτή λένε το πώς κατάφερε και προσωποποίησε το «χρήμα». Το παρουσιαστικό της έδινε τον αέρα του πλούτου, όπως επιβεβαίωσε το άρθρο που γράφτηκε για αυτήν στη Vogue του 1974 με τίτλο "The million dollar girl next door". Κανείς δεν αμφισβητεί ότι γυναίκες όπως η Marilyn, η Marlene Deitrich, η Mia Farrow και η Grace Kelly ήταν άξιες μούσες. Η Marilyn ήταν τόσο αληθινή, έστω και με τη φτιαχτιά της εικόνα, η Marlene μοναδική γυναίκα που της ταίριαζε τόσο πολύ το ανδρικό κουστούμι, η Mia έδειχνε εύθραυστη, αλλά αντλούσε δύναμη από όλους τους ρόλους της. Η Grace, φυσικά αγαπημένη του Χιτσκοκ, είχε ένα πρόσωπο συνώνυμο με την αριστοκρατία και την αρχοντιά. Σε ένα γράμμα που του είχε γράψει, υπέγραφε ως «η ιερή σου αγγελίδα». Καμιά όμως δεν έχει αντιγραφεί τόσο πολύ, όσο η Audrey Hepburn. Η μούσα του Hubert de Givenchy συνεχίζει ακόμα να επηρεάζει τη σύγχρονη μόδα. Ο

Hubert είχε μεγάλο σεβασμό για αυτήν, έχει πει ότι είχε το προνόμιο να έχει δυο φίλους με διακεκριμένο ταλέντο στη ζωή του, τον Cristobal Balenciaga και την Audrey Hepburn. Με τη σωματική της διάληψη και το κουκλίστικο πρόσωπο, φορούσε τις δημιουργίες του Givenchy που την έχουν κάνει αθάνατη. Έστω κι αν αργότερα αφιέρωσε τη ζωή της στο φιλανθρωπικό της έργο, πάντοτε θα τη θυμόμαστε σαν την τέλεια ανθρώπινη κρεμάστρα. Η Catherine Deneuve είναι άλλη μια σημαντική μούσα. Η ταινία του Luis Bunuel, Belle de Jour έχει εμπνεύσει τόσους σχεδιαστές που παύει πια να έχει ενδιαφέρον. Δύσκολο να βρεις μια αξιόλογη ηρωίδα σε ταινία που δεν έχει χρησιμοποιηθεί. Άλλο ένα παράδειγμά είναι ο χαρακτήρας της Michelle Pfeiffer στην ταινία Scarface. Η γκαρνταρόμπα της έχει αντιγραφεί αμέτρητες φορές. Μια αληθινή μούσα δεν θα πρέπει να προκαλεί τη ζήλεια άλλων γυναικών, αλλά το θαυμασμό και από τα δυο φύλα. Ο σκοπός δεν είναι να κρίνουμε τους εαυτούς μας, αλλά να μας κάνει να νοιώθουμε αισιόδοξοι σαν να βλέπουμε ένα υπέροχο ηλιοβασίλεμα. Δυστυχώς δεν είναι πάντα έτσι και αυτό έχει να κάνει με το ποιος δίνει τον τίτλο της μούσας. Εάν προέρχεται μόνο από το ανδρικό φύλο, είναι τις πιο πολλές φορές μια μονόπλευρη γνώμη. Υπάρχει διαφορά μεταξύ μούσας και αυτό που λέμε "fag hag". Το να έχουμε ανθρώπους που μας εκτιμούν, μας θαυμάζουν και μας κοιταλεύουν δεν σημαίνει ότι αξίζουμε τον τίτλο της μούσας, όσο μεγάλο κοινωνικό κύκλο και να έχουμε. Μια γυναίκα όμως που άνδρες και γυναίκες σίγουρα συμφωνούν ότι ορίζει τη λέξη είναι η Jane Birkin. Η Αγγλίδα, η οποία πήγε στο Παρίσι για να ζήσει τη ζωή της και έγινε μούσα και η έμπνευση για την θρυλική Hermes τσάντα Birkin. Την κοριτσιίστικη γοητεία της που ακόμα έχει στην ηλικία των 61 χρόνων, την έχει παραδώσει στην κόρη της Lou Doillon. Η Lou μπορεί να ευχαριστήσει τα γονίδια της μητέρας της για την επιτυχία της. Ηθοποιός, μοντέλο και ανερχόμενη μούσα. Απόδειξη ότι μερικές φορές δεν μπορούμε να αποφύγουμε την μοίρα μας.

Τα Στάχια

VELVET SUMMER IN ATHENS

Χαρακτηριστικό αυτού του φούρνου είναι τα βιολογικά προϊόντα που χρησιμοποιεί. Δύο από τις top δημιουργίες του είναι η πολύσπορη πίτα με 4 τυριά και φρέσκια ντομάτα και η χωριάτικη μελιτζανοπίτα «Στάχια». Σίγουρα δεν είναι οι μόνες!!!

Σπ. Τρικούπη 12, Τ: 210 3838 539

size./20

CONTRAST

Wave brought memory back.
Soon breeze took it away.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

Wesc, Prime Timers

Schutz, Master

Nixon, Master

©2007 VF Sportswear, Inc., www.nautica.com

Navigate *life*

NAUTICA

NAUTICA STORES:

ΚΗΦΙΣΙΑ • Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • ΖΩΓ. ΠΥΧΙΚΟ • ΦΙΛΟΒΕΗ • ΚΟΛΟΝΑΚΙ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • Ν. ΣΜΥΡΝΗ • ΓΛΥΦΑΔΑ • ΓΕΡΑΙΑΣ • ΡΕΝΤΙΝΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΚΟΝΟΣ

PARAÍSO FRAGMENTADO / PARADISO SPEZZATO

της Νάντιας Αργυροπούλου

art./22

Σύμφωνα με τον Ezra Pound, ο «κατακερματισμένος Παράδεισος», είναι μια πραγματικότητα εφικτή μόνο μέσα από την αποσπασματικότητά της. Το φωτεινό κέντρο μιας κατεστραμμένης, επίφοβης ύπαρξης και τελικά μια συναισθητική εμπειρία όπου είναι δυνατή η κίνηση από τον έναν αισθητηριακό τρόπο στον άλλο. Η φετινή 52η Μπιενάλε της Βενετίας είχε αυτήν την επίγευση. Ή καλύτερα, είχε την αρνητική αυτής της επίγευσης. “Embalmata”, «βαλσαμωμένη», όπως την χαρακτήρισαν. «Πολιτικώς ορθή» αλλά «στεγνή», «καθώς πρέπει αλλά διδακτική»: δεν μπορείς να τους ευχαριστήσεις όλους, ιδίως όταν έχουν από την μητέρα των Μπιενάλε τις απαιτήσεις για τη γνωστή διπλή ζωή που πρέπει να έχει κάθε επιτυχημένο θηλυκό. Νομίζω ότι αυτή ειδικά η Μπιενάλε, θέλει χρόνο και απόσταση για να εκτιμηθεί σωστά. Σε αντίθεση με το σοφιστικέ πάθος της προηγούμενης, αυτή η Μπιενάλε χαρακτηρίζεται από έναν αδέξιο ρομαντισμό και έναν ένοχο

επαγγελματισμό, μια παράδοση (προς επίρρωσιν αλλά και πέραν και αυτού του ατακαδόρικου τίτλου της) αμφιταλάντευση, που προσωπικά βρίσκω ερεθιστική και χαρακτηριστική των καιρών. Το Ιταλικό Περίπτερο με την κεντρική έκθεση του Ρόμπερτ Στορ έμοιαζε με Σκωτσέζικο ντους, η Αρσενάλε ήταν αυτό που στην μόδα χαρακτηρίζεται «επιμελώς ατημέλητη», η έμφαση στην αφρικανική παρουσία, μετά μάλιστα και από τη θρυλούμενη δίμνην εξαφάνιση του Στορ στις εσχαιές της Μαύρης Ηπείρου, ήταν, περισσότερο wishful thinking παρά πρόταση, η «πολιτική» διάσταση είχε την παραίτηση μνημόσυνου, την αιχμή ενός déjà vu και την ενάργεια επιτύμβιας πλάκας. Η φωτογραφία επανήλθε απογοητευτικά: ως ντοκουμέντο, όχι πράξεων, αλλά της απουσίας αυτών. Το βίντεο κορφοβλογούσε τον τρόπο, είτε απευθείας (Canepari – το παιδί που παίζει μπάλα με το κρανίο) είτε δια μεταφοράς (Vezzoli – Democrazy, με τη δημοκρατία σαν σαπουνόπερα). Δεν νομίζω

ότι ήταν μια καλή Μπιενάλε με λιγότερο «θέαμα», αλλά μια Μπιενάλε στις κακές στιγμές της οποίας το θέαμα είχε βάλει κουστούμι πολιτικού και κρατούσε τον ανάλογο κώδικα καλής γεωπολιτικής συμπεριφοράς. Τα εθνικά Περίπτερα και οι παράλληλες εκδηλώσεις, είχαν πολλούς γκαλερίστες, πολλούς δημοσιοσχεστές και μικρά αριστουργήματα ανάμεσα στον κουρνιαχτό. Ένας πραγματικός κατακερματισμένος Παράδεισος, όπως σημείωνε το κείμενο του Ισπανικού Περιπτέρου. Δύσκολο να τα δεις βέβαια αυτά αν είσαι με την ψυχή στο στόμα να προλάβεις το Grand Tour: μου θύμισε η κατάσταση στην οποία είδα συναδέλφους και ανθρώπους του χώρου εκείνες τις ημέρες, τη σκηνή από τους πειρατές της Καριβικής, όπου ο Τζακ Σπάρου και ο κάντεν Μπαρμποσα, είναι μέσα στο καράβι που πλέει τις εσχαιές του πουθενά, χαμένοι σε έναν τρομερό κόσμο με την ανατολή να έχει γίνει δύση και αυτοί κοιτούν τον ορίζοντα με αγωνία για το ποιος έχει βγάλει

το μακρύτερο κιάλι. Για tous drifters της τέχνης λοιπόν, όσους δεν συναινούν στην «κλήση του παρόντος» (Adolf Muschg), σημειώνονται τα εξής: “Artempo”: λέξη σύνθεμα της τέχνης και του χρόνου, έκθεση αποκαλυπτική στα πλαίσια της Μπιενάλε, λόγος par excellence για να πάτε εφέτος στην Γαληνοτάτη. Στο εκπληκτικό Palazzo Fortuny ως τις 7 Οκτωβρίου, μια από τις πιο καλοστημένες και «διαφορετικές» εκθέσεις που έχω δει ποτέ στην πόλη, σε παραγωγή των Museo Civici Veneziani του Axel Vervoordt και του Museum Kunst Palast του Düsseldorf και με δυνατή τετραμελή επιμελητική ομάδα (Ferretti, Martin, Romanelli, Visser). Εκεί ξεδιπλώνεται αυτό που ο Romanelli ονομάζει στο κείμενό του «η ύφανση της ιστορίας» (history’s fabric) με έργα που ήταν homage στον ίδιο τον Fortuny και τη Βενετία και παράλληλα ταξίδι μύησης από το Βυζάντιο στον Caracciolo

HOTEL PARADIES

Περίπτερο της Κορέας: Hyungkoo Lee

τέχνη και χρόνος ενσαρκωμένα στον φίλο που συνάντησα στην Artempo

και από τον Wagner στον Proust και τον Bakst, από το Senso, στο Blade Runner και το Cabinet of Dr. Caligari. Abramovic, Breton, Grünfeld, Kentridge, Schütte, Tápies, Opalka, Cragg, Fontana, Shimamoto και πολλοί ακόμα βρίσκονται εδώ με έργα που συνθέτουν ένα αλλόκοτο σύμπαν σε κατάσταση flux. Ίσως εδώ, περισσότερο από το χώρο του ελληνικού περιπτέρου στα Giardini, να εύρισκε τις εκλεκτικές του συγγένειες και τον τόπο αιώρησής του το έργο του Νίκου Αλεξίου, ένα έργο βλάσφημο και όχι παρακλητικό όπως, νομίζω ατυχώς, σημειώνεται. Ένα έργο ειρωνικό, όπως η ψευδαίσθηση του χρόνου και βίαιο όπως η «μαύρη ενέργεια» που λένε οι επιστήμονες ότι διατρέχει το διάστημα μετά το Bing Bang και ευθύνεται για την νέα διαστολή του. Το Καναδικό περίπτερο, με το Index του David Altmejd, ένα από τα καλύτερα και απολύτως ιδεοληπτικά, αυτής της Μπιενάλε. Ένας πραγματικά κατακερματισμένος Παράδεισος, σε διαρκή

αποσύνθεση και ανασύνθεση, με μεταστοιχειώσεις όντων και υλικών, ένας χώρος δονούμενος από τις πιθανότητες της φόρμας, τις δυνατότητες των υλικών και τις διαστροφές της φαντασίας ενός homo bestiaris. Homo species και το θέμα του Κορεάτικου Περιπτέρου, με τη σύμπτυξη ανθρώπινου, ζωικού και cyber τεχνολογικού στο άψογο εργαστήριο του ψευδο-επιστήμονα που έστησε ο Hyungkoo Lee. Μια εξίσου ιδεοληπτική χειρωναξία, η οποία αντιμετωπίζει την ιστορία ως παραίσθηση και κατασκεύασμα, ένα πάγωμα του καρτέ ανάμεσα στο virtual και το πραγματικό, σε μια χώρα όπου παράδοση είναι τα

δυτικά cartoons και η τηλεόραση. (Θυμήθηκα το F for Fake του Welles)... Μεσσιανικά οράματα με τις τελειοταίες τεχνολογίες, mega budgets αλλά και τα έσχατα των υλικών και τα περίπτερα της Ρωσίας και της Γερμανίας, φαβορί για το βραβείο. Σε αφήνουν με ένα κόμπο στο στομάχι και αυτό είναι καλό. Από τα έργα της Arsenale, ανάλογη δημιουργική μελαγχολία, ένα είδος εγκεφαλικού «τραβήγματος» από το μανίκι», θυμάμαι να μου δημιούργησε η ουτοπιστική πόλη Manas των Kabakov, και το σχεδιαστικό mantra του Francis Alÿs με το εμμονικό γυάλισμα ενός

παπουτσιού: και τα δύο σε πλήρη σχέση με τη σιωπή και την αυτάρεσκη ταπεινοφροσύνη της ενδοχώρας του Αλεξίου στο The End. Πάτε λοιπόν να δείτε εκτός από μεμονωμένα επεισόδια και το «σχέδιο στο χαλί» σε αυτήν τη Μπιενάλε. Αυτός είναι ο ορισμός του τακτ σε μια επίσκεψη. Και η ειλικρίνεια προς εαυτόν και αλλήλους. Όπως είπε και ο τρομερός Κηθ Ρίτσαρντς ως φύλλακας του κώδικα των Πειρατών στην παραπάνω ταϊνία: “The trick is not living forever. The trick is living with yourself forever”.

Check out: δεν είναι λάθος που συνέλαβαν τον Μιχάλη Αργυρού για το «βλάσφημο» έργο της Εύας. Είναι λάθος που ο άνθρωπος συνελήφθη, ενώ ούτε ήξερε το έργο, ούτε το διάλεξε για την έκθεση, ούτε, πιθανώς, να το έβρισκε του γούστου του (όπως είπε χωρίς να το δει ο αρμόδιος Υπουργός). Αναληφβ- νω πλήρως την ευθύνη του ότι δεν ήμουν εκεί την αναγκαία στιγμή αυτής της επιμέλειας. Δεν είναι λάθος που τόσοι άνθρωποι είχαν τα αμήντα εκείνες τις ημέρες. Είναι λάθος να σε πιάνουν στο στόμα τους άνθρωποι βασανισμένοι από τις ατζέντες που σέρνουν από αλλού και είναι κομικο- τραγικό να σε υποστηρίζουν λάθος άνθρωποι για τα λάθος πράγματα, όπως ανακάλυψαν αντιστοίχως η Εύα και κυρίως ο art attack εσχάτως.

art./23

Tres bienn: οι 3 Μπιενάλε, Αθήνας, Λυών και Κωνσταντινούπολης, δεξι- ώνονται το κοινό on board με φόντο το Βενετσιάνικο ηλιοβασίλεμα

Ρωσικό Περίπτερο: η καταπληκτική βίντεοεγκατάσταση των AES+F

Καναδικό Περίπτερο: David Altmejd

Προς μία Άλλη Αρχιτεκτονική

Προχτές ξεφύλλιζα το καινούργιο τεύχος του Mark (www.mark-magazine.com), το οποίο είναι μακράν το αγαπημένο μου περιοδικό αρχιτεκτονικής. Γενικά δεν μου αρέσουν ιδιαίτερα τα αρχιτεκτονικά περιοδικά γιατί πάσχουν από έντονη σοβαροφάνεια και είναι γραμμένα σε ξύλινη γλώσσα, συνήθως αφιερώνουν άπειρες σελίδες σε ένα μόνο κτίριο, είναι πολύ ακριβά και γεμάτα από 90s αναλήψεις «Για την Πόλη» κλη κλη. Το Mark διαφέρει ριζικά. Κάθε τεύχος του έχει ένα θοσαυρό από δημοσιεύσεις κτιρίων που λειτουργούν καθαρά με την τρέχουσα λογική που θέλει την αρχιτεκτονική να βασίζεται περισσότερο στην εικόνα και την αρχιτεκτονική μόδα: Φέτος είναι της μόδας τα τριγωνικά patterns, από του χρόνου θα βγάλουμε και κανένα πολύγωνο. Οι συντάκτες του Mark καταθαβαίνουν αυτόν το τρόπο σκέψης και την επικίνδυνη αλλή πολλή γοητευτική σχέση μόδας-αρχιτεκτονικής ή έστω της γρήγορης εναλλαγής τάσεων με την παραδοσιακά αργή αρχιτεκτονική. Το Mark είναι γραμμένο με τη λογική των bloggers, σύντομα κείμενα, ξεκάθαρες σκέψεις και πολύ πληροφορία. Από το πρώτο τεύχος, στο οποίο δεν μπόρεσα να αντισταθώ, μιας και το εξώφυλλο έλεγε «As χτίσουμε δένδρα» μέχρι το τρέχον τεύχος, έχουμε δει μια τεράστια γκάμα από πολύ ενδιαφέροντες αρχιτεκτονικές μελέτες που παρουσιάζονται με πολύ ενδιαφέροντα, σχεδόν αντί-αρχιτεκτονικά, γραφικά. Στα πρώτα τεύχη υπεύθυνοι σχεδιασμού ήταν οι καταπληκτικοί Machine (www.ourmachine.com), ενώ τώρα έχει αναλάβει η πολύ ενδιαφέρουσα Leslie Moore (www.lesley-moore.nl)

Hello My Pet

Από τα πιο ενδιαφέροντα κτίρια που είδα στο Mark πρόσφατα είναι το House Tower των Atelier Bow Wow. Οι Γιαπωνέζοι Yoshiharu Tsukamoto και Momoyo Kaijima ίδρυσαν το γραφείο τους το 1992 και μόλις πρόσφατα εξέδωσαν την πρώτη τους μονογραφία με τίτλο “Bow Wow to the Post-Bubble City”, το οποίο δεν το έχω δει, αλλά προφανώς οποιοδήποτε βιβλίο αρχιτεκτονικής με τη λέξη μπουρμπουλήθρα στον τίτλο με ενδιαφέρει άμεσα, έστω και αν αναφέρεται στη Μετά-Μπουρμπουλήθρα Πόλη (το spell-check στο Microsoft Word υποστηρίζει ότι αυτή η λέξη δεν υπάρχει καν). Το πρώτο βιβλίο των Bow Wow είναι το “Pet Architecture”, το οποίο είναι ένας οδηγός για τα παράξενα μικρό-κτίρια-κατασκευές που συναντά κανείς στο Tokyo, όπως μικροσκοπικά καταλύματα για άστεγους, παρανοϊκά γκαράζ που εξοικονομούν τον πανάκριβο χώρο με ιδιαίτερους τρόπους, κάνοντας παραλληλισμούς με την αρχιτεκτονική για κατοικίδια ζώα, δηλαδή σπιτάκια σκύλου, κλουβιά για καναρίνια κλη. Στο House Tower παίρνουν μια πιο συγκεκριμένη θέση στο φλέγον ζήτημα, φτιάχνοντας ένα σπίτι, το οποίο μοιάζει κυριολεκτικά με κατοικία κατοικίδιου, ενώ συγχρόνως φιλερτάρει με τις όλο και πιο συχνά επανεμφανιζόμενες μορφές από την πρόσφατη μεταμοντέρνα ιστορία των 80s. Το House Tower είναι ένα σπίτι σε μικροσκοπικό οικόπεδο 18 τ.μ. (!), του οποίου τα δωμάτια χωρίζονται κατά μήκος μιας κατακόρυφης διαδρομής που θυμίζει λίγο κατοικία χάμπερ, γραματοκιβώτιο και σπιτάκι για περαστικά σπουργίτια. (www.bow-wow.jp)

Καταφύγιο για ηλικιωμένες γάτες

Μιλώντας για την Κατοικίδια αρχιτεκτονική των Bow Wow, θυμήθηκα το Κατοικίδιο Γλυπτό του Κωστή Βελώνη, με τίτλο «Πώς να εξασφαλίσουμε συνθήκες περισιλλογής στον ηλικιωμένο πληθυσμό γάτων», με το οποίο ο Βελώνης δίνει μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα λύση σε αυτό το καυτό πρόβλημα. Το καταφύγιο του Βελώνη παρουσιάστηκε σε μια καταπληκτική έκθεση που έγινε πέρσι στο Μέτσοβο, την οποία δεν είχα την τύχη να επισκεφθώ, αλλά άκουσα πολλά. Ο Βελώνης ασχολείται συχνά με αρχιτεκτονικές έννοιες, μιας και τα γλυπτά του είναι σχεδόν πάντα κομμάτια από μια παράλληλη πραγματικότητα, σχεδόν ένας εικονικός κόσμος φτιαγμένος από υπολείμματα επίπλων, κομμάτια από φράχτες, μπογιά που περίσσεψε και σκέψεις που στριφογυρίζουν ασταμάτητα, πέφτοντας η μια πάνω στην άλλη. (www.velonis.org) και (www.kostisvelonis.blogspot.com)

Τέχνη από κουκουβάγιες;

Τα κατοικίδια είχαν την τιμητική τους ακόμα και στη φεινική μπιενάλε τέχνης της Βενετίας, όπου προηγήθηκαν με διαφορά οι κουκουβάγιες που πρωταγωνίστησαν στο Καναδέζικο, αλλά και στο Γερμανικό περίπτερο. Στο καναδέζικο είδαμε τη συγκλονιστική εγκατάσταση του David Altmejd, η οποία σχεδόν κατάπιε το ίδιο το περίπτερο, μετατρέποντάς το σε ένα ατελείωτο τοπίο από κουστουμαρισμένα, μισοφαγμένα πτώματα ανδρών με κεφάλια κουκουβάγιας, μέσα από τα οποία ξεπετάγονταν άλλες κουκουβάγιες, οι οποίες κρατούσαν χρυσές αλυσίδες, τις οποίες άρπαζαν μικρότερα πουλιά και τις πήγαιναν σε άλλα πτώματα θλικανθρώπων, τα οποία μετασχηματίζονταν σε ανθρώπους από καθρέπτη, οι οποίοι ξάπλωναν νωχελικά και κάπως σέξι πάνω σε κορμούς από δένδρα σε αποσύνθεση αλλά και μετάλλαξη, συνθέτοντας ένα δάσος σαν κηδεία και ντισκοτέκ και χρηματιστήριο και ατελείωτο δωμάτιο από καθρέπτες, όπου χανόσουν μέσα στις αντανakλάσεις και σε ένα γενικά πολύ συγκλονιστικό και κάπως διακοσμητικό μπέρδεμα. (www.andrearosengallery.com/artists/david-altmejd/)

Επίσης, πολλές κουκουβάγιες αλλά και πολλές γάτες είδαμε από την Isa Genzken στο Γερμανικό περίπτερο, όπου τα κατοικίδια έκαναν παρέα με μαχαιρωμένα γκρέμλιν και ματωμένες βαλίτσες και ξεφουσκωτες sex dolls και πάλη καθρέπτες και μερικές καρέκλες και βενετσιάνικες μάσκες και ούτω καθεξής. Περισσότερα κατοικίδια είχε και η πιο απρόσιτη εγκατάσταση / έκθεση Hamster Wheel που κάπως οργάνωσε ο Franz West με πολλούς άλλους, όπου ανάμεσα στους γυμνούς Gelitin, οι οποίοι τρομοκρατούσαν και διασκέδαζαν το βαρεμένο από τη ζέστη art crowd, είδαμε μια κίτρινη πολιτική αρκούδα από φτερά της Paola Pivi, η οποία συνήθως ειδικεύεται σε λευκά ζώα. (www.paolapivi.com) και (www.gelitin.net)

Πολύ και καταπληκτικό μπέρδεμα είχε και το ελληνικό περίπτερο από τον φοβερό Νίκο Αλεξίου, σε επιμέλεια Γιώργου Τζιρτζιλάκη και Νάντιας Αργυροπούλου (η οποία γραφεί τα εικαστικά στο παρόν περιοδικό και μάλλον μπήκα λίγο στα χωράφια της σήμερα!) Το ελληνικό περίπτερο έσκισε στη Βενετία και είχε και πολύ σχέση με αρχιτεκτονική αλλά ούτε ένα κατοικίδιο, οπότε ας αφήσω τους ειδικούς περί τέχνης να αποφανθούν και 'γω απλώς να θαυμάζω.

πρίζα

Για τις ζεστές νύχτες του καλοκαιριού ένα από τα λίγα μέρη που θα σε κρατήσουν στην Αθήνα είναι και η Πρίζα. Minimal χώρος, μεγάλη μπάρα, freestyle μουσικές και art video προβολές για βραδιές που «είσαι στην πρίζα». Ανοικτά από το πρωί έως αργά...

Χρ. Λαδά 1, Πλ. Καρύτση | Τ: 210 3244101

Invisible Systems - Synch 2007

Τι σημαίνει ο όρος new media art? Τι περιγράφει; Πώς διαφοροποιείται από άλλες πρακτικές που συναντάει κανείς στην τέχνη; Το Invisible Systems, η έκθεση του Synch 07 επιδιώκει να απαντήσει αυτά τα βασικά ερωτήματα παρουσιάζοντας καινοτομίες, συνεργασίες, υβριδικές δομές και συνδέσεις που φανερώνουν τις διαφορετικές εκφάνσεις της πολιτιστικής παραγωγής σήμερα και τον ιδιαίτερο ρόλο που τα νέα μέσα παίζουν, διεισδύοντας σε αυτές.

της Δάφνης Δραγώνα

new media./26

Το Velvet Magazine συνάντησε τον Αντώνη Πίττα και την Alexandre Landré, τους επιμελητές του Invisible Systems και τους ζήτησε να περιγράψουν με λίγα λόγια το φετινό τους εγχείρημα.

Ποια είναι η βασική ιδέα του Invisible Systems; Στην ψηφιακή εποχή, ο όρος αόρατα συστήματα μας παραπέμπει σε διαφορετικές -αρνητικές- ή θετικές- έννοιες, όπως την παρακοιούθηση, τους κρυπτογραφημένους κώδικες της τεχνολογίας αλλά και τη διεπιστημονικότητα, την κατάργηση των ορίων μεταξύ τέχνης, επιστήμης, τεχνολογίας. Εσείς που κυρίως επικεντρώνετε το θέμα σας;
Σίγουρα δίνουμε έμφαση στον διεπιστημονικό-πολυποίκιλο χαρακτήρα των νέων μέσων. Αλλά μας ενδιαφέρει επίσης να παρουσιάζουμε και καλλιτέχνες με διαφορετικό χαρακτήρα που δουλεύουν σε ένα ευρύ φάσμα συστημάτων.

Για εμάς έχουν ιδιαίτερη σημασία και οι δύο λέξεις-όροι του τίτλου. Μιλάμε για συστήματα, γιατί τα έργα που παρουσιάζονται χαρακτηρίζονται για την πολυπλοκότητα της πληροφορίας που μεταφέρουν και της δομής που έχουν. Και μιλάμε για «αορατότητα» επειδή οι δομές αυτές μεταφράζονται σε πεδία αντίληψης μέσω των αισθήσεων με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Πώς τα έργα της έκθεσης εκφράζουν αυτή την ιδέα; Με ποιους τρόπους τα έργα εμπλέκουν το θεατή σε αυτά;
Τα έργα της έκθεσης παρουσιάζουν διαφορετικές βαθμίδες εμπλοκής για το θεατή, χρησιμοποιώντας συστήματα που είναι ήδη μέρος της ζωής και του περιβάλλοντός μας. Εμείς, σκεπτόμενοι ακριβώς αυτό το

κομμάτι της εμπλοκής και συμμετοχής του χρήστη, επιδιώξαμε να βασιστούμε σε «συναντήσεις» που είναι οργανικές και διερευνούν τη φύση, και όχι σε έργα βασισμένα σε ένα συγκεκριμένο «μενού» πλοήγησης και μία απομονωμένη, στεία σχέση θεατή-έργου. Θέλουμε να προσκαλέσουμε τον κόσμο να ανακαλύψει αυτά τα αόρατα συστήματα.

Διάβασα μία δήλωσή σας που λέτε ότι «τα Νέα Μέσα δεν είναι ένα είδος, είναι μία εργαλειοθήκη»! Συμφωνώ μαζί σας, με την έννοια ότι τα νέα μέσα αποτελούν εργαλεία για κοινωνικές αλλαγές, πολιτική σκέψη και πολυδιάστατη πολιτιστική έκφραση. Είναι αυτό μέρος των εμπειριών που θα έχουμε στο Invisible Systems;
Σίγουρα υποστηρίζουμε τις νέες ιδέες γύρω από το Web 2.0 και πιστεύουμε ότι αυτές μπορούν να ισχύσουν και για άλλες εφαρμογές των νέων μέσων. Η άποψη μας είναι ότι η εμπειρία του Invisible Systems είναι μέρος της εμπειρίας του Synch – δηλαδή ένα τριήμερο φεστιβάλ, ένα «νησί», όπου διαφορετικός κόσμος συναντάται χάρη στη χρήση διαφορετικών μορφών νέων μέσων – από τη μουσική, στο φιλμ και την τέχνη. Ένα μεγάλο μέρος αυτού του κοινού αξιοποιεί αυτά τα εργαλεία για να επικοινωνήσει σε διεθνές επίπεδο, για να παράξει κάτι νέο και να καταγράψει την εμπειρία.

Και οι δύο ζείτε και δουλεύετε στην Ολλανδία. Πώς είναι να δουλεύεις για το ελληνικό κοινό; Πιστεύετε ότι υπάρχει κάποια ανερχόμενη σκηνή νέων μέσων στην Αθήνα;
Πιστεύουμε καταρχήν ότι θα χούμε διεθνές κοινό στο φεστιβάλ. Θέλουμε να εισάγουμε διαφορετικές ματιές για το τι θα μπορούσαν να σημαίνουν τα νέα μέσα, ελπίζοντας ότι θα δημιουργηθεί έτσι ένας διάλογος. Η Αθήνα είναι ένας κόμβος ενός διεθνούς δικτύου. Ναι, νομίζουμε ότι υπάρχει μία ζωντανή και δυναμική underground σκηνή στην Ελλάδα που δουλεύει στα νέα μέσα, ορμώμενη από πρωτοβουλίες ομάδων και μικρών κοινοτήτων. Η ελληνική σκηνή δεν εξαρτάται από θεσμούς όπως συμβαίνει στην Ολλανδία. Από τη μία μεριά, αυτό μπορεί να οφείλεται στην έλλειψη υποδομής. Από την άλλη όμως προσφέρει μία ελευθερία για υβριδικές μορφές συνεργασίας που κατευθύνονται από προσωπικές ενέργειες κι όχι από κάποια οργανωτική «εξουσία».

Ο Αντώνης Πίττας και η Alexandre Landré ζουν και εργάζονται στο Άμστερνταμ. Ο Αντώνης είναι καλλιτέχνης, επιμελητής και καθηγητής στο Οπτικοακουστικό Τμήμα της Gerrit Rietveld Academie. Η Alexandra είναι ιστορικός τέχνης και επιμελήτρια με ειδίκευση στα νέα μέσα και την επικοινωνία. Παράλληλα με την προσωπική της δουλειά, εργάζεται και για το Professorship for Art and Public Space στο Άμστερνταμ. Η συνεργασία τους ξεκίνησε πριν από 3 χρόνια και έχουν πραγματοποιήσει μαζί διάφορα projects, μεταξύ των οποίων το “Insterscape” στο Stedelijk Museum Bureau Amsterdam και το πρόγραμμα νέων μέσων του Synch 2006.

@ Synch, 22, 23 & 24 Ιουλίου, Τεχνόπολις, Γκάζι
<http://www.synch.gr>

CHESTER HIMES: THERE'S A RIOT GOING ON του Ηλία Παναζαχαρία

Γεννήθηκε στην πολιτεία του Missouri το 1909, γιος μιας μεσοαστικής οικογένειας Αφροαμερικανών. Ο πατέρας του ήταν τυπικό δείγμα Μπάρμπα Θωμά και η μητέρα του, λόγω ανοιχτόχρωμου δέρματος, πίστευε ότι θα μπορούσε να είναι λευκή. Οι συχνές μεταθέσεις του πατέρα του (ήταν καθηγητής) τον έφεραν στις πολιτείες του Mississippi και του Arkansas, όπου γνώρισε το ρατσισμό και τη βία από πρώτο χέρι. Το 1926, στα 17 του χρόνια, αποβλήθηκε από το πολιτειακό πανεπιστήμιο του Ohio, επειδή πήγαινε τους συμφοιτητές του σε χαρτοπαικτικές λέσχες. Υπήρξε παιδί για θελήματα νταβατζήδων και μεγαλοτζογαδόρων. Στα 19 του, καταδικάστηκε σε 25 χρόνια κάθειρξη για ένοπλη ληστεία. Βγήκε με αναστολή μετά από 8 χρόνια. Στη φυλακή διάβαζε ιστορίες του Dashiell Hammett και αυτές ήταν το έναυσμα για να ξεκινήσει να γράφει. Αγόρασε μία Remington (η γραφομηχανή-θρύλος), έμαθε να χτυπάει και ξεκίνησε να αποτυπώνει αυτά που ζούσε και έβλεπε. Έτσι πέρασε στο χαρτί και αργότερα προς τα έξω, η κυνική και βίαιη εικόνα της ζωής των Αφροαμερικανών. Οι ιστορίες του θα δουν το φως της μέρας σε περιοδικά και έντυπα. Στην Αμερική τον αγνόησαν. Το μέσο αναγνωστικό κοινό και ειδικά αμέσως μετά το Β΄ Παγκόσμιο δεν ήταν σε θέση να αντιμετωπίσει τα θέματα που πραγματευόταν ο Himes. Το 1945 εκδίδεται το πρώτο του βιβλίο με τίτλο If He Hollers, Let Him Go. Απλώς στη γραφή του, δίχως στολίδια και ευφάνταστες εκφράσεις, γρήγορος και καταγιστικός (όπου το έκρινε απαραίτητο) ο Himes δίνει μία ιστορία ρατσισμού, οργής και φόβου σε κάποιο ναυπηγείο του Los Angeles, στη διάρκεια του πολέμου. Το 1953 δημοσιεύεται ένα μυθιστόρημα φυλακής, το Cast The First Stone που θα δημιουργούσε ολόκληρο είδος. Τη χρονιά αυτή φεύγει οριστικά από τις Η.Π.Α και φτάνει στο Παρίσι (Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί Αφροαμερικανοί καλλιτέχνες, συγγραφείς, μουσικοί βρέθηκαν τότε εκεί). Το 1957 η τύχη του δείχνει να αλλάζει. Γνωρίζει τον Marcel Duhamel, διευθυντή της La Sirie Noire των εκδόσεων Gallimard, ο οποίος του ζητάει να γράψει αστυνομικές ιστορίες για το γαλλικό κοινό. Κάπως έτσι γεννήθηκαν οι δύο ήρωες του Himes, ο Coffin Ed και ο Gravedigger Jones που ζουν για οκτώ μυθιστορήματα σε ένα σχεδόν φαντασιακό Harlem, που άλλοτε

μοιάζει με γιορτή και άλλες φορές με νεκροταφείο. Δεν ασχολούνται ποτέ με λευκούς, τα ονόματά τους είναι δηλωτικά των μεθόδων τους αλλά και του σεβασμού που απολαμβάνουν, είναι έξυπνοι και τσαμπουκαλεμένοι, ρεαλιστές και παράλογοι ταυτόχρονα, με απόλυτη συνείδηση της αθλιότητας, της αμορφωσιάς και του ρατσισμού που έχουν επιβάλλει οι λευκοί, σιχαίνονται το πολύπλοκο και σοφιστικό, δεν έχουν ιδιαίτερη σχέση με την «πολιτισμένη» μεγαλούπολη, έχουν χιούμορ (δεν αναλαμβάνουν και τις πλέον συνθισμένες υποθέσεις και το χιούμορ χρειάζεται), λύνουν τα πάντα, αργά ή γρήγορα, με την παρουσία τους και αν το πράγμα τραβήξει, έχουν τα όπλα τους και μία Plymouth (το μοντέλο δεν προσδιορίζεται). Κάποιοι τίτλοι: For the Love of Imabelle, A Rage in Harlem, Run Man, Run, Cotton Comes to Harlem, The Real Cool Killers, The Heat's On. Το ταλέντο του αναγνωρίστηκε, μία πρωτότυπη και γνήσια φόρμα γραφής γεννήθηκε (στην Αμερική τα βιβλία του αντιμετωπίζονταν ως απλοϊκές ιστορίες σεξ και βίας) και το 1957 βραβεύτηκε με βραβείο Αστυνομικής Λογοτεχνίας. Στις αρχές του 1970 τα blaxploitation movies είναι στα κέφια τους και ο Ossie Davies μεταφέρει το Cotton Comes to Harlem (βιβλίο του 1966) στον κινηματογράφο. Απλό και νευρώδες, σε προκαλεί με τον τίτλο του και με το πολύ καλό soundtrack του Galt MacDermot (το εξώφυλλο του δίσκου είναι έργο τέχνης). Το 1969, ο Himes φεύγει για την Ισπανία, όπου και θα παραμείνει μέχρι το τέλος της ζωής του, το 1984. Το 1972 και το 1976 δημοσιεύονται τα The Quality Of Hurt και My Life as Absurdity, οι δύο τόμοι της αυτοβιογραφίας του. Από το My Life as Absurdity και τα ακόλουθα: «Μου ερχόταν τρέλα καθώς έγραφα στο δωμάτιό μου αυτήν την άγρια και εξωφρενική ιστορία. Αλλά, σκέφτηκα ότι απευθυνόταν μόνο σε Γάλλους. Θα πίστευαν ο,τιδήποτε για τους Αμερικανούς, μαύρους ή λευκούς, αρκεί να ήταν αρκετά κακό. Και σκέφτηκα πως έγραφα ρεαλιστικά. Ποτέ δεν μου φάνηκε πως έγραφα παράλογα, παρανοϊκά. Ο ρεαλισμός και το παράλογο μοιάζουν τόσο πολύ στη ζωή των μαύρων Αμερικανών που κανείς δεν μπορεί να διακρίνει καμία διαφορά».

12ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ COMICS ΤΗΣ BABEL 14-17 Ιουνίου 2007

του Τάσου Παπαϊωάννου

Αστικοί Μύθοι

12°

ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΟΜΙΚΣ

14 - 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 2007

Πέμπτη 14 Ιουνίου 2007. Η ώρα είναι 1 μετά τα μεσάνυχτα. Μόλις έχω επιστρέψει από το 12ο φεστιβάλ comics της Βαβέλ, που φέτος έγινε πρόωρα στα μέσα Ιουνίου, λόγω στέγασης της Biennale στην «Τεχνόπολις Αθηνών» το φθινόπωρο που μας έρχεται.

«Αστικοί μύθοι» το φετινό θέμα του φεστιβάλ. Στην κεντρική αίθουσα 35 Έλληνες δημιουργοί comics εκθέτουν πάνω στο θέμα (κάθε χρονιά η συμμετοχή των Ελλήνων αυξάνεται σε αριθμό). Στον ίδιο χώρο βλέπουμε δουλειές από Τουρκία (περιοδικό Leman), Ιταλία (Paolo Cossi, Paper Resistance) και Ισπανία (Raul). Ανάμεσά τους και ο Danijel Zezelj (comics του δημοσιεύονται στο περιοδικό βαβέλ εδώ και αρκετά χρόνια), που τα έργα του δεν περνάνε απαρατήρητα. Οι σελίδες των ασπρόμαυρων comics του σε μαγντίζουν. Πηγαίνεις και στέκεσαι στο μισό μέτρο μπροστά τους και τις χαζεύεις με ανοικτό το στόμα. Απίστευτα πρωτότυπα.

Έξω πανικός! Κόσμος, συναυλίες, προβολές animation και ταινιών μικρού μήκους στους φούρνους. Διασχίζεις τη γιορτή για να φτάσεις στην άλλη άκρη των εγκαταστάσεων όπου βρίσκεται η δεύτερη αίθουσα με τις εκθέσεις. Τρία ονόματα επικρατούν στο χώρο: Carpe Diem (τα λόγια είναι περιττά για την πιο γνωστή ομάδα που ασχολείται με graffiti και street art), Ferenc Pinter (Ιταλός εικονογράφος που έζησε για πολλά χρόνια στην Ουγγαρία. Καταπληκτική γραφιστική αντίληψη στις εικόνες του) και Philippe Druillet (πασίγνωστος δημιουργός comics, αλλά και πολύ καλός φωτογράφος, γλύπτης, σκηνογράφος. Οι περισσότερες εικόνες από την αναδρομική του έκθεση που φιλοξενεί το φεστιβάλ, είναι τεράστια, επικά sci-fi έργα, τίγκα στη λευτομέρεια. Στα μισά της έκθεσης κατεβάξεις παυσίπονα γιατί το κεφάλι σου θα εκραγεί).

Ξανά έξω. Ξανά πανικός. Περισσότερος κόσμος, μικροπωλητές, stands από φιλιανθρωπικές οργανώσεις, θέατρα δρόμου διάσπαρτα στο χώρο, πάγκοι πλούσιοι σε comics και fanzines. Εδώ κάνουμε και την τελευταία μας στάση για αγορές. Πολλά νέα comics Ελλήνων δημιουργών κάνουν σήμερα την πρεμιέρα τους στο φεστιβάλ. Η Ελευθεροτυπία και το 9 αξιώνεται,

μετά από πολύ καιρό και αφού έχει εξαντλήσει την υπομονή των αναγνωστών της, να κυκλοφορήσει τη «Χωματερή» του Λεάνδρου (όλοι στο φεστιβάλ κρατάνε ένα αντίτυπο στα χέρια τους). Η 9η διάσταση (enatidiastasi@hotmail.com) συνεχίζει δυναμικά με 3 νέες εκδόσεις: «Ο κυρ Κονγκ και άλλες ιστορίες...» του Τάσου -οι απίθανες περιπέτειες του Σπιφ και Σπαφ- Ζαφειριάδη, «Charlotte: Ζεστοί χαρούμενοι νίδακες» του Σταμπούλη Χρήστου και το περιοδικό «Big Bang» #1 (δεύτερος κύκλος για το καταξιωμένο πρώην-fanzine των Tasmar, Σοφίας και Psithu). Οι Jun, Slut και Bagel κυκλοφορούν το «Χα-μο-μι-λι», ενώ ο τελευταίος από αυτούς (Βαγγέλης Ανδρουτσόπουλος, θυμηθείτε αυτό το όνομα) κυκλοφορεί μόνος του και το «Η επιστροφή». Η gigante books (www.gigantobooks.gr) ντεμπούταρε τη νέα σειρά της «Krak Komiks» του Τάσου Μαραγκού και κυκλοφορεί και το #2 τεύχος του «Common Comics» του Παναγιώτη Πανταζή. Η Αλεξία Οθωναίου και Δήμητρα Αδαμοπούλου βγάζουν από κοινού το split-fanzine «kiss good night / little red riding hood and the (not so) bad wolf». Οι νεοσύστατες Zoobus publications (www.zoobus.net) κυκλοφορούν στα ελληνικά την «Μεταμόρφωση» του Peter Kuper (βασισμένο στο πασίγνωστο διήγημα του Κάφκα). Οι εκδόσεις «Ψυχής τα λαμπυρίσματα» (www.soultwinkles.gr) εκδίδουν το νέο τεύχος του «Μύθου» των Κώστα Φραγκιαδάκη και Νεκτάριου Χρυσού, καθώς και το 1ο τεύχος της νέας σειράς «Atheniens» του Adam Domville-Ωνάση. Ο Μιχάλης Διασηνός αυτοεκδίδει το mini fanzine «ο πεοκέφαλος ίππος» και προκαλεί το γέλιο και την έκπληξη σε όποιον το ξεφυλλίζει (το comic είναι αυστηρώς ακατάλληλο! Περιέχει σκηνές με «docking» και «prince Albert»). Επίσης κυκλοφόρησαν και τα oddpress #4 (με μια συνέντευξη του Παναγιώτη Πανταζή και πολλή σελίδες με comics), Hehe #2 (άξιος διάδοχος του #1 που είχε κυκλοφορήσει πριν από ενάμιση χρόνο και μας είχε κάνει να παραμιλάμε), Jin Soda #2, Negro #4 και vzine #2. Τέλος από τις εκδόσεις Jemma κυκλοφόρησε και το περιοδικό «Γραντ Γκινιόλ», στο οποίο θα κάνουμε αναλυτική παρουσίαση στο επόμενο Velvet! Πάντα τέτοια Βαβέλ!!!

www.babelfestival.gr

του Αντρέα Κίρκρα

Ε-λληάς!

Η σχέση των περισσότερων φίλων και γνωστών με την Εθνική ποδοσφαίρου είναι αλληγορική. Έχω δει φίλο (στο Καζακ-στάν-Ελλάδα 1-2) να γελάει από την αρχή έως το τέλος με τους «άχρηστους», να παρακαλάει (όσο ήταν στο 1-1) για το δεύτερο των Καζάκων και στο γκολ του Λύμπε στο 90-φύγα να πανηγυρίζει: «γκολ ρε π...δες!». Έχω δει άλλον να πετάγεται στο μπαλκόνι βγάζοντας παρόμοια κραυγή στο γκολ του τελικού του πορτογαλέζικου Euro και στο αμέσως επόμενο παιχνίδι (το «παταράκι» των Τιράνων) να λέει «την καταχάρηκα την ξεφτίλα τους». Μην πω για άλλον, πιο τρελό, βάζελο και αγγλόφιλο, ο οποίος στο 2-2 προ 5ετίας στο Μάντσεστερ έλεγε «είμαι με την Ελλάδα μόνο όταν έχουν βάζελο τη μπάλα στα πόδια». Είναι μαγικό, το πόσο «ελληνικά» είναι στη βάση τους όλα αυτά... Προσωπικά πάντα υποστηρίζω λογικά και συναισθηματικά την ομάδα αυτή, όμως – όπως για τους περισσότερους νομίζω – καμία σχέση η χαρά της νίκης ή η αρρώστια της ήττας σε σχέση με την ομάδα-σύλληλο στην οποία είσαι ταγμένος. Δηλαδή πολλές φορές ενστικτώδικα έχω κι εγώ πανηγυρίσει ελληνικά γκολ και χασκογελάσει με γκολ των αντιπάλων. «Διχαφρονέουσα ελληνική πραγματικότητα», για να δανειστώ μια – δανεισμένη από τον Πικιώνη – έκφραση της Νάντιας από το προηγούμενο Velvet... Αυτό όμως που φαίνεται περισσότερο ενδιαφέρον στα παιχνίδια των διάφορων Εθνικών ομάδων είναι ότι όσο κι αν έχουν γίνει προσμίξεις διαφορετικών

στην παιχνιδιού στους σύγχρονους πολύχρωμους συλλόγους, οι Εθνικές παραμένουν σταθεροί εκφραστές επιμέρους τοπικών χαρακτηριστικών σε ιδιοσυγκρασία, τακτική, ακόμα και τρόπο αγγίγματος της μπάλας. Δεν είναι δηλαδή τυχαίο ότι π.χ. οι Ιταλοί ποντάρουν ΠΑΝΤΑ στην ίδια μακιαβελική προβοκάτσια, οι Άγγλοι στο ασίγαστο, συχνότατα ανεπαρκές, λεοντόκαρδο σφρίγος και οι Γερμανοί στο ρομποτικό ρυθμό, ούτε είναι τυχαίο ότι οι Αργεντινοί παίζουν σαν τους Ιταλούς και οι Βραζιλιάνοι σαν τους Πορτογάλους, ενώ οι – Υποσαχάριοι – Αφρικανοί μοιάζουν παγιδευμένοι στις γραμμές του γηπέδου σαν να προτιμούσαν οι διαστάσεις του να 'ναι τουλάχιστον διπλάσιες. Είναι κάπως σαν τη μουσική, παγκόσμια και τοπικιστική ταυτόχρονα, με τις δικές της ιδιαιτερότητες από μέρος σε μέρος. Εφτά νότες εκεί, μία μπάλα εδώ... Γι' αυτό πολλές φορές μένω με την απορία, τι πιο κοινό «ελληνικό» πράγμα από τον «διασυρμό», την επομένη του «θριάμβου»; Τι πιο κλασικό από το φιάσκο εκεί που πηγαίνεις για παρέλαση-επίδειξη ανωτερότητας (sic) και από την ανέλπιστη «εποποιία», ενώ περίμενες ότι θα συντριβείς; Το ωραίο είναι ότι, όπως αποδείχτηκε περίτρανα, κανένας δεν κατάλαβε καλύτερα τον Έλληνα από έναν – απόλυτα άξιο – «ξένο», κάποιον που «δεν μας ήξερε». Ο Ρεχάγκελ, πέρα από ικανότατος επαγγελματίας ήταν και πολύ τυχερός. Κάποια κομβικά παιχνίδια «τον πήγαν» με τα χίλια (σαν εκείνο το Αγγλία – Ελλάδα 2-2 της αρχής, αμέσως μετά από

μία ξεγυρισμένη πεντάρα που φάγαμε στη Φινλανδία ή το Ισπανία – Ελλάδα 0-1 που γύρισε τούμπα το θέμα της πρόκρισης στην Πορτογαλία), αλλιώς θα τον είχαμε, φυσικά, σουτάρει από καιρό. Έτσι του δόθηκε λίγος – απαραίτητος – χρόνος για να καταλάβει ότι η μόνη συνταγή, εδώ που ήρθε, για νίκες είναι το ταμπούρι, η κλεφτουριά, ο ανταρτοπόλεμος, το «ή αιφνιδιάζουμε στην αρχή ή βαστάμε γερά πίσω και καταστρέφουμε το παιχνίδι του αντιπάλου προτού χτυπήσουμε». Βέβαια, το «έπος» της Πορτογαλίας δεν θα εκτυλισσόταν έτσι χωρίς αυτούς ακριβώς τους χαρισματικούς παίκτες, οι οποίοι βρέθηκαν εκεί την κατάλληλη στιγμή για να δώσουν το 100% αυτού που μπορούσαν με βάση τη λογική που είχε χαραχτεί, για πρώτη φορά στα σοβάρ. Μια λογική που, πέρα από όλα τ' άλλα, αξιοποιούσε με μαγικό τρόπο θετικές έννοιες τοπικού χαρακτήρα, όπως «φιλότιμο», «παλληκαριά» ή «πατέντα», ευτελισμένες κατά καιρούς... Τι θα συνέβαινε μετά μπορούσε να το ψυχανεμιστεί κανείς ήδη από την βραδιά της επιστροφής και τις γραφικότητες του Καλλιμάρμαρου. Λογύδρια ασχέτων, μαζί με το μπάχαλο του ετοιθετικού «ντου» στην εξέδρα γιατί «δεν μπορώ να περιμένω!» (έλεος!) Κάπου εκεί θυμήθηκα ότι όταν ήμουν στην έκπη δημοτικού είχαμε πάρει ένα τοπικό σχολικό κύπελλο και ενώ είχαμε συμφωνήσει να το σκώσουμε ένας-ένας και με τη σειρά, με το που το πήρε στα χέρια του ο αρχηγός πέσανε όλοι – ακόμη κι αυτοί που δεν παίζανε – να του

το αρπάξουν από τα χέρια για να κάνουν γύρο θριάμβου. Τελικά το «πρόβλημα» με τη νίκη στην Πορτογαλία, τρία χρόνια πριν, ήταν ένα: όλα πήγαν αψύσικα τέλεια. Όπως έλεγε ένας άλλος φίλος, «ακόμα και τη στιγμή της απονομής περίμενα το κύπελλο να πέσει από τα χέρια του Ζαγοράκη και να σπάσει». Σαν να μην ήξερε κανείς τι να την κάνει μια τέτοια επιτυχία, ίσως ούτε και οι ίδιοι οι συντελεστές της. Γι' αυτό και το «στραπάτσο» αμέσως μετά στα Τίρανα έφερε ανακούφιση: ευτυχώς, είναι κι αυτοί σαν κι εμάς. Η ίδια, «ελληνικότητα», αμχανία που μας πιάνει με οποιονδήποτε «δικό μας» κάνει κάτι ουσιαστικό παραέξω. Από την άλλη ο Ρεχάγκελ, επιλέγοντας να συνεχίσει, έδειξε ότι εκτός από ικανός είναι και παράφρων, κάτι που τον κάνει ακόμα πιο αξιολάπητο. Έστω δίνοντας δικαίωμα στον τάδε «γεννημένο νικητή» κο υπουργό να βγαίνει στην πρώτη στραβή (εκτοξεύοντας τη δημοτικότητα του, φυσικά) και να κράζει «το Γερμανό!», «που τον πληρώσαμε για να μας ξεφτιλίζει!» Ο χερ'Ότο έφτασε σχετικά κοντά, κι ως μην πέτυχε, σε κάτι παρόμοια ακατόρθωτο με την κούπα του Euro, δηλαδή μια δεύτερη συνεχόμενη πρόκριση σε μεγάλη διοργάνωση. Ακόμη πιο κοντά είναι τώρα και ίσως τελικά πετύχει, να 'ναι η ομάδα και του χρόνου στο Euro. Πάντα με μια μικρή βοήθεια από την τύχη και τους φίλους του, όπως τον εξαίσιο Λυμπερόπουλο, ένα μήνα πριν, στο Ηράκλειο, στο 90-φύγα, κόντρα στην «ταπεινή» Μολδαβία (μια ακόμη «υπέρβαση», παρεμπιπτόντως)...

pot pourri./30

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΙΑΣ

Με αφορμή τη συμμετοχή των καλλιτεχνών Βαγγέλη Βλάχου και Ζάφου Ξαγοράρη στην 27η Μπιενάλε του Σάο Πάολο (7 Οκτωβρίου - 17 Δεκεμβρίου 2006) που χρηματοδοτήθηκε και οργανώθηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού, θα πραγματοποιηθεί η παρουσίαση των έργων τους στο Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο. Στην παρουσίαση του έργου των Ελλήνων καλλιτεχνών θα συμμετάσχει και η θεωρητική ομάδα The Reading Group. Η συμμετοχή της Ομάδας θα έχει τη μορφή ενός εντύπου με τίτλο «Ασκήσεις ιδιορρυθμίας», το οποίο θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις futura.

Διάρκεια έκθεσης: 5 Ιουλίου έως 20 Αυγούστου.
T: 210 8201723
F: 210 8201726
E: artpromotion.det@culture.gr

ΜΕΝΤΑ - ΙΝΣΤΡΟΥΜΕΝΤΑ

Το τετραμελές μουσικό σχήμα από την Αθήνα επιστρέφει με ένα χορταστικό δίσκο που περιλαμβάνει 15 πρωτότυπες συνθέσεις και την πεποίθηση ότι αυτός αποτελεί την πιο ώριμη δουλειά του συγκροτήματος. Δύσκολος ο συνδυασμός ποπ μελωδίας και ελληνικού στίχου, αλλά τα παιδιά τα καταφέρνουν πολύ καλά. Στις μίξεις των τραγουδιών οι Coti K. και Χρήστος Λαϊνάς. Στους συμμετέχοντες περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων: ο Γιώργης Χριστοδούλου, η Ελένη Τζαβάρα (Film) και η Μόνικα Χριστοδούλου (Monika).

www.myspace.com/mentagr
www.hxotpon.net

GRUPS ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ

Στην έκθεση GRUPS θα παρουσιαστούν αποκλειστικά έργα σύγχρονων καλλιτεχνών από τη Νέα Υόρκη, Βιέννη, Όσλο και Αθήνα που έχουν ήδη αναγνωριστεί στη διεθνή εικαστική σκηνή με συμμετοχές σε εκθέσεις μεγάλων μουσείων. Η συγκεκριμένη έκθεση είναι βασισμένη στην τηλεοπτική σειρά επιστημονικής φαντασίας Star Trek. Ο επιμελητής της έκθεσης Δημήτρης Αντωνίτσας προτρέπει τους συμμετέχοντες καλλιτέχνες να χρησιμοποιήσουν το έργο τους για να σχολιάσουν τόσο τις δικές τους αποτυχίες, όσο κι αυτές των κοινωνικών και πολιτικών συστημάτων, οι οποίες καταφέρνουν να χάνονται μέσα στο παραλήρημα της ίδιας τους της λειτουργίας.

7 Ιουλίου - 30 Σεπτεμβρίου
Hydra School Projects (παλιό γυμνάσιο)
Ώρες λειτουργίας: 11.30-13.00 και 19.30-22.00 (Δευτέρα κλειστά)

FESTIVAL MIDEN

Το καλοκαιρινό διεθνές φεστιβάλ video art της Καθαμάτας, το festival miden, μας περιμένει και φέτος στο Ιστορικό Κέντρο της πόλης στις 5, 6 και 7 Ιουλίου. Καλλιτέχνες από περισσότερες από 30 χώρες συμμετέχουν με έργα τους στη φετινή διοργάνωση και ανάμεσα τους βρίσκονται πολλοί γνωστοί και διακεκριμένοι video artists. Παράλληλα, έχει προγραμματιστεί μια σειρά από ειδικές ενότητες προβολών, όπως ένα αφιέρωμα σε καλλιτέχνες της Μεσογείου, μια ενότητα προβολών για το σύγχρονο πειραματικό animation, μια ενότητα μουσικών βίντεο από Έλληνες και ξένους καλλιτέχνες, η νέα ενότητα video της Globalscreen με τίτλο "Visual Sound" (2007) από τη Γερμανία, καθώς και μια παρουσίαση έργων video από τους φοιτητές του Τμήματος Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου σε επιλογή και επιμέλεια της καθηγήτριας του Τμήματος Μαριάννας Στραπατσάκη.

www.festivalmiden.gr

Αποσπάσματα

της Σώτης Τριανταφύλλου

Όταν δεν έχω λεφτά στο Παρίσι, όταν είμαι, as πούμε, *ταντί*, αισθάνομαι σαν να περιφέρομαι στη ζούγκλα φορώντας πιτζάμες. Είναι ένας άλλος τρόπος για να πω ότι στο Παρίσι η φιλία έχει παγώσει. Κανείς δεν βοηθάει κανέναν. Άλλωστε, κανείς δεν ζητάει τη βοήθεια κανενός.

Η αιτία που πηγαίνω ακόμα στις συναυλίες του Βαν Μόρισον: σέβεται τον εαυτό του • δεν παριστάνει τον ρόκερ • δεν επιζητεί να θαυμάσουμε την νεανικότητά του. Έχει προσαρμόσει τη μουσική του στην ηλικία του: είναι μουσικός. Όπως ο Μπετόβεν. Όπως ο Σούμπερτ. Όπως ο Ντεμπνυσύ.

Παρ' όλ' αυτά, απόψε θα δω τους Rolling Stones στο Stade de France. Οι οποίοι δεν κάνουν ό,τι κάνει ο Βαν Μόρισον. Δυστυχώς για όλους μας. (Σημείωση: ο Βαν Μόρισον παίζει support στην ευρωπαϊκή τουρνέ των Stones. Εκτός από το Παρίσι.)

Η ιδέα μου για το ιδανικό καλοκαίρι: ένα βόρειο νησί όπου οι λιγοςτοί «όλοι» κυκλοφορούν με ποδήλατα.

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν να κάνουν για χάρη των άλλων ούτε ένα τηλεφώνημα. Που δεν έρχονται να σε δουν όταν είσαι άρρωστος γιατί φοβούνται μήπως κολληθούν.

Ο Iggy Pop για την πειρατεία της μουσικής: «Σκασίλα μου, as κατεβάζουν απ' το Ίντερνετ ό,τι θέλουν! Δεν είμαι ο Bruce Springsteen!»

Καλόγρια ισχυρίζεται ότι ο πάπας Ιωάννης Παύλος τη γιάτρεψε από τη νόσο του Πάρκινσον. *θαύμα.*

Ο Ζαν Μαρί Λεπέν και η σύζυγός του Ζανύ λάνσαραν σαμπάνια με τίτλο «Το έθνος». Όπως λέει ο Γκορ Βιντάλ: «Ο εθνικισμός είναι το τελευταίο καταφύγιο του απατεώνα».

Στη συναυλία των White Stripes στην αίθουσα Zinith, κυκλοφορούσε τόσο stuff ώστε οι σκειουριτάδες δεν προλάβαιναν να βγάλουν έξω δεκαεξάχρονα που έπεφταν κάτω σαν τις μύγες. They dropped like flies! Οι ογκώδεις σκειουριτάδες τα σήκωναν στην αγκαλιά τους περνώντας τα αδύναμα χεράκια γύρω από τον λαιμό τους και τα μετέφεραν έξω, στη φωτεινή, παριζιάνικη νύχτα.

Αν υπήρχε υπο-είδος που να χαρακτηρίζει τη μουσική των White Stripes, θα ήταν hysterical rock. Όχι με την έννοια του hysterical=αστείου, αλλά με την αρχική έννοια του υστερικού.

Πράγμα που μου θυμίζει ότι μερικές από τις αγαπημένες μου μπάντες έρχονται από το Νηπτρόι: οι Amboy Dukes (φροντίζω να ξεχνάω ότι ο Ted Nugent έγινε σούργκερ του heavy metal), οι MC5, οι Stooges, οι Catfish...Εξάλλου, σ' ένα βιβλίο που έγραψα ένας από τους ήρωες ήταν roadie στους Grand Funk (Railroad).

Η θρησκεία είναι σαν τις πυγολαμπίδες: για να λάμψει χρειάζεται το σκοτάδι. Τουτέστιν τον σκοταδισμό... Εισαγγελείς, μπάτσοι και παπάδες αποκαθίλωσαν εικαστικό έργο που εκτίθετο στην ArtAthina διότι πρόσβαλε τα χρυσά ήθη.

Ανάμεσα στα καλύτερα singles όλων των εποχών: "Jeremy" (Pearl Jam), "Gigantic" (Pixies), "Enjoy the Silence" (Depeche Mode)...Πάνω απ' όλα: "Rocky Raccoon" (Beatles), "Brown Shoe" (Beatles)...

Το όνειρό μου όταν ήμουν δεκαέξι χρονών: ροκ συναυλίες και μαριχουάνα.

Η ραχδαία μετανάστευση έχει ως αποτέλεσμα την τριτοκοσμικοποίηση των «ανεπτυγμένων» χωρών. Ωστόσο, καμιά χώρα, καμιά ήπειρος δεν πρέπει – ούτε μπορεί – να σφραγιστεί.

Στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου στη Γαλλία νομίζω ότι συμμετείχα τρεις φορές σε συγκεντρώσεις της οργάνωσης «Εργατικός αγώνας». Τραγούδησα μάλιστα την Τέταρτη Διεθνή: ήταν ωραία • εξάλλου την πιστεύω. Με τον τρόπο μου.

Καθώς διανύουμε μια εποχή συντηρητισμού που έχει παρτραβήξει, μερικοί από μας νοσταλγούμε τα one night stands.

Τι εννοούμε όταν λέμε ότι ένα βιβλίο είναι «αριστούργημα»; Ότι είναι ισάξιο με το «Τενεκεδένιο ταμπούρλο» του Γκύντερ Γκρας.

Μιλώντας για βιβλία: οι Γάλλοι συγγραφείς πνίγονται από τον ίδιο τους τον ναρκισσισμό• μακριά από τον Φιλίπ Σοηλέρς, κι από τον Ερμανυέλ Καρρέ... πηλάσματα των media, πλήρη του εαυτού τους, *τοξικά* βαρετά.

Συνήθως οι υποψήφιοι στις προεδρικές εκλογές ψεύδονται. Ωστόσο, φοβάμαι ότι ο Νικολά Σαρκοζύ που είπε - λίγο-πολύ - «θα σας γαμήσω όλους!» ήταν ειλικρινής.

zeppelin./31

DANDI
WIND 'S
DANDILION

της Νατάσας Χτενά

Κυκλοφορούν εδώ και χρόνια φήμες ότι την έχουν αναθρέψει ήλκοι, μέσα στα καναδικά δάση. Στην πραγματικότητα η Dandi, γεννήθηκε υπό το όνομα Dandilion Wind Oraine Schlase, από χιήνες γονείς και έζησε τα δώδεκα πρώτα χρόνια της ζωής της δίπλα σε ένα μουσείο ταριχευμένων ζώων, με σχήμα γιγάντιου ιγκλού. Frontwoman του electro-goth τρίο “Dandi Wind”, της οποίας αγαπημένη ταινία είναι το δράμα του Werner Herzog, Stroszek, η Dandilion “Dandi” Wind, μίλησε στο Velvet:

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Το να δω τους Einstuerzende Neubauten, live, στο Βανκούβερ.

Αν μπορούσε να δημιουργήσεις remix από κάποιο κομμάτι, ποιο θα επέλεγες και γιατί;

Μισώ τα remix.

Ποιος ή τι έχει υπάρξει μεγαλύτερη έμπνευση στη ζωή σου;

Το tribal μείκν και ο γιανωνέζικος χορός Butoh.

Ως παιδί τι σε φόβιζε περισσότερο και ποιος είναι τώρα ο μεγαλύτερός σου φόβος;

Ως παιδί, τραγικά, ήταν η απαγωγή από εξωγήινους. Και τώρα, για την ακρίβεια, είναι το ίδιο.

Πως φαντάζεσαι τον παράδεισο;

Δίνοντας συνεντεύξεις όλη μέρα, κάθε μέρα.

Τι σε ενθουσιάζει περισσότερο στη ζωή;

Να δίνω συνεντεύξεις.

Ποιο είναι το αγαπημένο σου μέρος στον κόσμο και γιατί;

Η Πόλη του Μεξικού. Τα καλύτερα κλημ, οι καλύτεροι άνθρωποι και οι καλύτερες αγορές.

Ποιο είναι το πιο περίεργο φαγητό που έχεις δοκιμάσει;

Pizza με καλαμάρι, στο Kyoto. Το έβγαλα ευθύς, όμως.

Ποια είναι η καλύτερη μουσική για να ακούς κάνοντας σεξ;

Το μουσικό θέμα του Benny Hill σόου.

Ποια είναι η καλύτερη συμβουλή που σου έχουν δώσει ποτέ;

Περισσότερο μάντρα, παρά συμβουλή:

Η ζωή είναι μικρή

Η ζωή είναι σκατά

Και θα τελειώσει σύντομα

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόριο ΚΕΝΤΡΟ: Booze, Καλοκατρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουπενίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύτσου 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτσου | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartsessa, Καλοκατρώνη 25 (Στοά Προξενείου) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουπενίου 2, Πλ. Κλαυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διόδου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μενάνκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αρακάβης 61, | AB, Εμ. Μενάνκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διηπλδ, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αρακάβης 38 | Πενντανέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυχάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλακεντίας 122 | Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115Α | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβρηλίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεύκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιώτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheke, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιτ-Πουτ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατάτα, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Θηρίο, Λεπενιώτου 1 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παρισμήδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almaz, Τριτοπλέμου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτάδων 42 | Γκαζάκι, Τριτοπλέμου 31 | Νηπιογωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περασέφονος & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περασέφονος 41 | π. Ευπατριδών 7 | Tapas, Τριτοπλέμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Βάτραχος, Ευρυμέδοντος 3 | Νίκον, Αγιοσιδίου, 61β, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλη, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υψηλτού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολλογίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλάνδριου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγιλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΕΝΤΡΟ:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομυχάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Καλοκατρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπιδανών 14 | Wave, Ερμού & Nikns 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναίου 3, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Τα Στάχια, Σπ. Τρικούνη 12 | Clipart, Μπότση 6 | Vinyl microstore, Διόδου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Box Κωλέττη 4 | Barbara's Food Company, Εμ. Μενάνκη 63-65 | Jinx, Ασκληπείου 24, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma negra, Δουρυσίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinyls, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παρισμήδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλλήδους 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyleddeath, Τριτοπλέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαίων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174Α, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Καλοκατρώνη 9 & Γκίνβ 6, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Ποίητεια, Ασκληπείου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοθήκη, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καρασιλή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Καλοκατρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **σινεμά ΚΕΝΤΡΟ:** Άστρ, Καραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφειάδη, Μαυρομυχάλη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτιάνος 21 (Πατισίων 101), **αρχοές ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαβδό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανσού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υψηλτού 243 **χώροι τέχνης ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Chear Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλιδάνα Τούντα, Αρματοπών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυχάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiore Art Space, Χάρπτος 29, | Καθαγιαγιά, Καμάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επτακάικου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μητσίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazou Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antoniopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρθάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλλήδους 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνά, Νοσηπίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουήλινος 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνωάρας, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντας 44 | Ιόρμυα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καταστήματα: Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρη), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** Lemon, Περιπόρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4, **ΧΑΛΚΙΔΑ** Azul, Αγίος Νικόλαος, Μπούρτζι

Φεστιβάλ Αθηνών 2007

griffaid - www.bussuddeny.com

22.23.24 Ιουλίου

Τεχνόπολις & Μουσείο Μπενάκη

synch

Innovative music, moving image & new media

Εισιτήρια προπωλούνται στο www.synch.gr, στο www.greekfestival.gr & στα Ταμεία του Φεστιβάλ Αθηνών

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

**Who knew?
The world's best
boot maker also
makes the best
summer shoes.**

*The Timberland®
Mount Rainier*

Timberland® **Make it better.™**

ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ TIMBERLAND:

ΚΗΦΙΣΙΑ • Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Ν. ΨΥΧΙΚΟ • ΧΑΛΑΝΔΡΙ • ΦΙΛΟΘΕΗ • ΚΟΛΩΝΑΚΙ • ΕΡΜΟΥ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • ΠΕΙΡΑΙΑΣ • ΡΕΝΤΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΚΟΝΟΣ